

PKK dağa, taşa, insanın ruhuna, beynine ve YÜZYILLARA SİNMIŞ BİR HAREKETTİR

Anladığınız gibi PKK, ne marksist-leninist olmuştur, ne de marksist-leninist çizgisinden vazgeçmiştir. PKK, insanlığın soylu bir hareketidir. İnsan gerçeğine, insan haklarına, onun demokratik gelişimine, özgür gelişimine, gerek kendiliğinden, gerek ideolojisiyle imkan sağlamak isteyen özgün bir harekettir. Hiçbir zaman alışageldiği marksist-leninist formüller temelinde gelişen bir hareket olmamıştır. Çıkışı da, gelişimi de ve şimdiki hali de böyledir.

ARD televizyonunun Başkan APO'yla yaptığı röportaj 12. sayfada

Büyük amaç uğruna ölmek her zaman yaşamaktır

Şehitlerimiz çok büyük; acıları çok büyük ve derin. Ama biz, onların büyük acısını, büyük PKK'ye, onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşıyoruz. Ağlamak, duygulanmakla büyüklük yaratılmaz" diyor Başkan APO.

Çok şehit verildi, çok büyük direnildi Kürdistan'da. Kürdistan şehitleri bu anlamıyla diğer ulusların şehitlerinden çok çok farklıdır. Diğer ulusların büyük orduları, sosyal, siyasal ve kültürel olarak güçlü değerleri, mirasları vardı. Ama Kürdistan'da ne güçlü bir ordu, ne de sahip çıkılacak bir tarih vardı. Her şey yeniden yaratılıyor Kürdistan'da. Sadece bir ülkenin bağımsızlığı değil, başlı başına bir insan, bir ulus yaratılıyor. Bu da dünyanın en zor işlerindedir. İşte PKK'nin büyüklüğü, görkemliliği ve muhteşemliği burada yatmaktadır.

Bugün Kürt ulusu artık kendisi için, kendi topraklarında kan döküyor. Geçmişte kendisi için kan dökmemiş, başkaları için savaşmış, başkaları için kan

Devamı 14. sayfada

PKK'nin sosyalizm anlayışı ölüme karşı yaşam, köleliğe karşı ÖZGÜRLÜK İDEOLOJİSİDİR

ABDULLAH ÖCALAN

En temel sorunun eğitim olduğu, gittikçe daha fazla açığa çıkıyor. Mücadele ne kadar kızışıyorsa açığa çıkan gerçeklik; sanıldığından daha fazla, bizim kendi kendimizi yenmişliğimiz ve bitirmişliğimizdir. Teorik gelişmeniz, pratik gelişmeniz, halk gerçekliğimiz ve onun toplumsal gelişim düzeylerinin bireye yansıma biçimi yenilmenin de, hatta teslim olmanın da ötesinde adeta kendini tanınamaz hale getirmiştir. Tabii, mücadele düzen istediği, kesin belli bir düşünce ve moral gücü gerektirdiği, hele savaş geliştikçe bunun önemi, vazgeçilmezliği çok açık kendini dayattığı için, açığa çıkanın bütün yönleriyle kaybettiren kişilik olduğu ve en temel sorunumuzun da bu kişilik olduğu çok iyi anlaşıldı. Genel insan toplumunun özelliklerini bir tarafa bırakalım, bunu anlayabilmek açısından bile, acaba toplumsal gerçekliğin neresindeyiz, nesiyiz? Şu çok büyük çabalarımıza, yine tüm topluma ve sisteme bağlama çabalarımıza, rağmen bireysel davranış özellikleriniz, bizi adeta düşmanın mermilerinden daha fazla delip geçiyor. Karmakarışık olan sisteme, pratik tarza gelmeyen kişilik yapıları, şu anda iç mücadelenin belki de en ilginç ve özgül bir kısmını teşkil ediyor. Şu çok iyi anlaşılıyor ki, bu tarihi, toplumsal özelliklerle tedbiri alamazsak, çareyi bulamazsak, duracak bir yer, gidecek bir istikamet yoktur. Yani bir işbirlikçilik bile, yaşanan gerçeklik tarzında belki de ileri bir konum olur. O kadar karışıklık

Devamı 3. sayfada

Devrim ve zafer yürüyüşünde YENİ HAMLELERE DOĞRU

PKK hiçbir zaman silaha, devrimci şiddete stratejik yaklaşmadı. PKK'nin temel özelliklerinden biri, insanlığın yeryüzünde yaşamaya başlamasıyla birlikte kazananlar ile kaybedenlerin mücadele tarihlerini çok iyi incelemiş ve bundan doğru sonuç çıkarmış olmasıdır. Bu arada direnişle, ama aynı zamanda bütün bu direnişlerin yenilgiyle dolu olan Kürdistan tarihini de didik didik gözden geçirmiştir. PKK bu konuda ne kadar doğru ideolojik-politik çizgiyi yakalamışsa, TC de o kadar yarılgıya düşmüştür. Tarih tekerür etmediğinden geçmişteki gibi ne Kürdistan halkı kaybediyor, ne de TC kazanıyor. Geçmiş zamanlardaki bütün Kürt isyanlarının silahlı olmasına rağmen, kendi dar amaçlarına bile ulaşmadan yenilmesi de, PKK'nin silahı nasıl başarılı bir şekilde siyasetin hizmetine girebildiğini göstermektedir.

PKK'de sadece silahlı mücadele değil, amaca hizmet eden her yol ve yöntem için tabulaştırılmış bir kalıp yoktur. Kaldı ki dünyanın günümüzdeki gerçek-

liği içinde amaç için başvurulmayan, bu temelde iyi düzenlenmeyen ve her anı iyi kontrol altına alınmayan bir silahlı savaşımın kazanma şansı yoktur. Bunun örnekleri ne az, ne de uzaktır. Türkiye de bu konuda açık bir örnektir. PKK ise tersinden bir örnektir; hem de silahlı mücadeleyi bu biçimde iyi düzenleyen, güçlü kontrol eden ve böylece sonuç alıcı kılan benzersiz bir ilk harekettir.

Dünyaya şimdilik hükmeden büyük emperyalist güçler ve Türk sömürgeciliği gibi rejimler toplumu ve diğer yaşam sahalarını özellikle ideolojiden arındırırlarken, PKK bunun tersi olarak her şeyin temelinde ideolojiyi yerleştiriyorsa, bu, Kürdistan'ın mevcut koşullarından ve imha yön-

Devamı 2. sayfada

GÜNEY HAREKATININ bilançosu hakkında birkaç söz

3. sayfada

Abbas yoldaşın PKK 5. Kongresi'ne sunduğu özeleştirisi raporu "Önderliğin başarı çizgisinde gelişme yaratacağım"

25. sayfada

PKK'NİN SOSYALİZM ANLAYIŞI

ölüme karşı yaşam, köleliğe karşı

ÖZGÜRLÜK İDEOLOJİSİDİR

Başkan APO değerlendiriyor

“Nasıl bir yaşam istiyorsunuz? Hatta niçin yaşıyorsunuz? Bu sorulara bile bir cevap verdiğinizizi sanmıyoruz. Aslında amaçsız bırakılmış toplumun sonuçlarını ifade ediyorsunuz. Amaç tahribatı tabii. Amaç tahribatı; felsefeden, hatta dinden yoksunluğunuz, yine ahlak yoksunluğunun arka cephesinde kendini belli eder.”

Baştarafı 1. sayfada

var ki, o kadar iyi-kötü, doğru-yanlış, çirkin-güzel iç içe geçmiş ki, ayırt etmek, en zorlu beyin ameliyatından belki daha zordur. En önemlisi de, düzeltme sorumluluğu zayıf. İnsanlar, o kadar sorumsuz, o kadar kendini koyuvermiş ki, ölüm burnunun ucuna gelse, pislik gırtlığına kadar onu sarsa bile oralı olmuyor. Yaşam arayışları o kadar kısır, hatta amaçsız ki, sanki böyle çok zorunlu bir gereği yokmuş gibi bir hava içinde kalınıyor ki, gerçek tehlike budur. Aslında, bu temelde devrim katılımlar çok tehlikeli.

Şimdi devrime bir çare olarak katılıyor, ama bu çarenin kendisi nedir? Hiç kimse bu soruyu bile sormuyor. Hele bir de eline biraz imkan olanak verdiklerimiz, daha da bunu ağırlaştırıyorlar. İktidar araçları, yaşam araçları ne kadar ellerine veriliyorsa, o kadar kendini yitirmekle karşı karşıya kalıyorlar. Bu işi daha da ağırlaştırıyor. Gerçeklerin üzerinde saygıyla durmama, kendini kötürümleştirdikçe kötürümleştirme, yitirdikçe yitirme, ağırlığı da, ciddiyeti de giderek aşındırma, yani renkten renge girme, yaşanan gerçekliğin bazı ifade tarzlarıdır. Mevcut halinizle gerçekten hazır bir devrim kuvveti olmak şurada kalsın, çok çeşitli nedenlerle ve sınırlı olarak geliştirilen devrim olanaklarını da bu kişilik yapılarıyla yerle bir etmek, işten bile değil. Niyetiniz ne olursa olsun; politika, devrim bir olgu olduğuna, bir gerçeklik ifade ettiğine göre, buna gelmemek, buna karşı direnmek, yaşanan gerçekliğin diğer bir sonucudur. En önemli çalışmalara ilgi duymuyorsunuz. Şimdi sizin ilgilerinizin varlığını-yokluğunu araştırmak kadar, bir de doğruluğunu iyi anlamamız gerekiyor. Nasıl bir yaşam istiyorsunuz? Hatta niçin yaşıyorsunuz? Bu sorulara bile bir cevap verdiğinizizi sanmıyoruz. Aslında amaçsız bırakılmış toplumun sonuçlarını ifade ediyorsunuz. Amaç tahribatı tabii. Amaç tahribatı; felsefeden, hatta dinden yoksunluğunuz, yine ahlak yoksunluğunun arka cephesinde kendini belli eder. Geriye kalan en iddiasız, en çaresiz ve en zavallı tip diyebiliriz.

Anlamaya başlarsanız korkarsınız kendinizden

Biz, bu temel toplumsal, dolaşısıyla kişilik özelliklerini tartışmaya sunmak istiyoruz. Fakat o

kadar kaypak, kandırmacı ve yüzeysel bir şekilde kendinizi yutturuyorsunuz ki, bütün temel tartışma konularını gündem dışı bırakabiliyor veya önemsiz kılabilirsiniz. Ben, insanların bireyci yönlerini görmüyor değilim; fakat bireyciliğin bile bir anlam ifade edebilmesi için biraz toplumsal olabilmek gerekir. Aslında yaşamak isteyip istemediğiniz de belli değil. Biz toplumu di-

riltilmek istiyorduk da, acaba dirilmek istiyor mu istemiyor mu? Veya canlanmanın nesini ifade ediyor? Bu soruların sorulması gerekir. Öyle anlaşılıyor ki, bazılarınız ayakta gezen ölümler gerçeğine o kadar saplanmış ki, kırk yerinden iğne vursan da yine ufak bir canlılık emaresi göstermiyor. Yani “yaşam benden bu kadar” diyor. Bunlar ciddi durumlar. Bireyciliği de çok

tehlikeli, toplumculuğu da çok tehlikeli. İkisi o kadar havada, o kadar içeriksiz ki, nasıl düzeltilebilir, bu büyük bir sorun. Ben, kendimi tanıyorum. Yıllardır (çok erken yaşlarda) öyle sorunlarla, kendi kendimle uğraştım ki, bir de sizin düzeyinize bakıyorum; tek bir gün kendini sorgulamadan geçirme gereğini bile duymadan yaşıyorsunuz. Bu çok çirkin, yetersiz ve hiçbir şansı olmayan bir yaşam. Özellikle soylulukta, ileri toplumsal ve ulusal amaçlar söz konusu olduğunda bunun hiçbir değeri yok. Gerçek tehlike burada. Kim yaşatacak sizi? Düşman insafına, ölümüne kendinizi bırakıyorsunuz. Her gün bakıyorum bunlara, “devlet olmazsa biz, bir hiçiz” diyorlar. Halbuki var olan devletin kendisi, en büyük çıkmazdadır. Bu en büyük çıkmazda olana, kendisi için bile anlam olmaktan çıkmış bir devlete, bir topluma, “sen olmazsan, biz hiçiz” diyor. Bu bir gerçek ve siz bu gerçeğin içindesiniz. Ne olacak? Kölelik düzeyinizi, acaba ne kadar tanımlayabiliyorsunuz? Dediğim gibi, anlayışa gelmemek, sanıyorum şimdi daha iyi anlaşılıyor. Nedenleriyle kendinizi bir anlamaya getiriyor. Anlamaya başlarsanız korkacaksınız kendinizden. Bunun için kendinizi anlamak istemiyorsunuz.

Bizim toplumun, böylesine vahim bir özelliği var. Kendisini tanımlamak istemiyor. Dikkat edersek, adsız halk,

kimliksiz halktır. Bunun suçunu sadece düşmana, onu tahrip eden güce yükleyemeyiz. Eğer kendinden çok korkan bir halk olmazsa, en azından kendini tanımlama gereğini duyardı. Demek, o kadar yaramaz, o kadar tanınmaz hale getirilmiş ki, bir halk veya onun her türden kişiliği olan sizler, kendinizi tanımlamak istemiyorsunuz. Çünkü kişilik yapınız çok tehlikeli. Nesini tanımlayacaksınız? Şimdi tabii, kendini tanımlamayanların da değil devrimi yürütmeleri, disipline edilmiş bir hayvan kadar bile yol yürüyeceğini bekleyemeyiz. Karmaşa içindedir; delidir, kaostur yaşadığı. Bu da biraz gerçeği ifade ediyor. Burada iyi niyet var, yerinde çabalar yoktur, denilmiyor. Önderlik bilimi, bir devrimci parti gibi ideolojisinin egemenliği söz konusu edildiğinde, orada bir düzen, orada yürüyen bir kişilik esastır. İstisnalar olsa da hiçbir önemi yoktur. Buna inansaydınız, bu ağır eleştiri bir yerde çekilirdi. Hiç olmazsa, “bizim ekmek sudan daha fazla, bazı gerçekleri görmeye ihtiyacımız var” deseydiniz. Ama bundan da kaçma var. Bir ihtiyaç olarak görmeme, çok yüzeysel bazı alışkanlıklara kendini kaptırma var. “Benim çok önemli bazı anlayış sorunlarına ilginin olması gerekir; kişiliğime yön verecek bazı temel ilkeleri edinmem lazım” demekten sürekli kaçma var. Anlayış gerekli olduğunda kaçmak demek, toplumu ve insanı tanınamaktır. Herhalde sömürgeciliğin en tehlikeli sonucu budur.

Bunun daha da somut ifadesi nedir? Kendini uluorta yere atan insan kalabalığıdır. Sistemsizlik ve dağınıklığıdır. Her türlü yanlışlığı yapmaya açık olmaktadır. Savaşta doğru dürüst bir taktik işleyişe hükmetmeme, taktik geliştirmeme vb. sıkı sıkıya birbiriyle bağlantılıdır. Ben biraz garip bulduğum kadar, çok öfkeli buluyorum sizlerin yaşam düzeylerinizi. Aslında kendim de içindeyim, kendim de en büyük öfkeyi duyuyorum. Ama bir farkımız var. Aşmak için çok büyük bir hırs var; sonuna kadar kendimi bir amaca yatırmam vardır. Sizde bu noktada bir önderlik çarpıtması var. “Ne de olsa birileri yapıyor; bize de düşen, Allah'a yalvarır gibi, teslim olur gibi, ona yalvarmak, teslim olmaktadır” diyorsunuz. Şimdi bu çok olumsuz. Tekrar dinlerin uyutucu etkisine kendini terk etme ger-

çeğini ifade ediyorsunuz. Adeta bir dinden çıkıp, başka bir dine girmek gibi. Ama öz aynı.

Cesaret ve fedakarlığınızı bile ür- kütücü buluyorum

Şu anda PKK'nin yükünü taşımak, belki de düşmanın dayattığı savaşı karşılamaktan daha zordur. Ben, bütün zorluklarınızı anlıyorum. Aslında yaşamda ne kadar zorluklarla karşı karşıya olduğunuzu da anlıyorum. Benden belki daha fedakar, cesaretli olmaya da varsınız, ama bunlar bile beni ür-kütüyor. Bu insanın cesareti ür-kütücüdür, yine fedakarlığı ür-kütücüdür diyorum. Bu bir ağırlık oluyor üzerimde. Dehşetle karşılıyorum. Hele bu ülke içindeki mücadeleyi, savaşı biraz yaşayanlara baktığımda dehşetle karşılıyorum. Yani düşman bir kez daha karşısındakinin zayıflığını, yaramazlığını gördü. Sizleri yutabileceğine inandırmış kendisini. Farkında bile değilsiniz, düşmanın ağzında kaç lokmalık olduğunuzun. Kavrayış düzeyi böyle olanın, savaşçılığı ne olabilir ki? Tabii, bunun yaşam tutkusuna ilişki var. Yaşamı çoktan kaybetmiş olanın, amansız bir savaşla yaşa-

Onlar da gerçeği belli ölçüde dile getirebilir, insanı ayağa kaldıracaklar. Fakat onlar, çeşitli nedenlerle ortamımızda başarısız kalmışlardır. İslamiyet yüzyıllardan beri, milliyetçilik yüzyıldan beri sonuç vereceği pek benzemiyor. Sosyalizm ise belki, dedik.

Aslında sosyalizmin tarihinden, ilkelerinden, PKK'lileşmesinden fazla bahsetmeye gerek yok. Veya sosyalizmle benim dile getirmek isteyeceklerim, esasta sizi ne kadar teşhis edebiliyor? Sosyalizm öncelikle budur. Tümüyle bu değil tabii, sizleri teşhis edebilmek. Biz, baştan PKK'lileşmeyi bir anlayış geliştirmiş olarak değerlendirmek istedik. Düşünceli, ilgili, anlayışlı insanı yakalamak ve ortaya çıkarmak olarak tanımlamak istedik. En temel ilkesi buydu sosyalizmin. Ama şimdi bakıyorum bunun da sizde uygulanma, gelişme düzeyi çok sınırlı ve reddediyorsunuz. Neden? İşte demin söylediğim gibi, kendinizden çok korktuğunuz için, tanımlamaya gelmiyorsunuz. Bir kaçış kişiliğinin temel nedeni de budur.

Yaşayan kimdir sorusunu size soruyorum

Kaçış kişiliğinin ulusal, toplum-

düm. Biraz bunu derinden bilmeden, hissetmeyen, duymayan, anlayışa ve bununla da kendini tanıtmaya gelmeyen bir hayvandan daha beterdir. Bunu çok açık söylüyorum size ve herkese. Bütün yönleriyle kendi gerçeğini anlamayan kişinin tanımını yapamam, ona insan diyemem.

Şimdi, neden bunu anlamaya gelmiyorsunuz? O zaman kendinize sorun. Neden yine bunları böyle söylüyorum? Ölümcül gerçeği yaşıyor, ama tanımak istemiyor bizim arkadaş, bizim savaşçı. Çok tehlikeli bir durum. "Benim ihtiyacım çok sıradan bir yaşam alışkanlığıdır" dersin, biz "yaşayan kimdir?" sorusunu sorarız sana. Nasıl yaşıyor? Yaşıyorlar mı, yaşamıyorlar mı? Sizin yaşadığınıza bin şahit ister. Ben kendimi pek akıllı saymıyorum, ama size baktığımda çok isterdim beğenmeyi. Tutkunum beğenilmeye, iyi özelliklere, ilgiye, değer vermeye. Ama beğenmiyorum sizi. Sıradan ve çok delice buluyorum; anlamsız, zayıf buluyorum. İnsanlar her türlü yöneme, ilkeye rahatlıkla bir boş vermeyi normal karşılayabilirler. İşte, dışlanmışlık bu kadar gelişmiştir.

İnsanı insan yapan temel ilke ve değerleri anlayabilmeliyiz. Anlamadan bir milim bile ileri adım atıla-

her başaramayanın altında yatan, kendinden korkan, kendinden kaçan insan gerçeğidir. Bu da kesinlikle iflah etmez. Çok açık söyleyeyim, bu yöntemle siz hiçbir yere varamazsınız. Aldatmayalım kendimizi. Başkalarından saygıyı, merhameti, ilgiyi beklemek boştur. Kendine bu kadar kötülük eden birinin, hiçbir ilgiye, hiçbir saygıya, hiçbir merhamete hakkı yoktur.

Sosyalist ilgimiz, aslında buna bir son vermek içindir. Bazılarınız gerekirse dini bir ekolü de benimseyebilir. Herhangi bir ideolojik ekol de esas alınabilir. İşte gerçeği tanımlayabilmek içindir hepsi. Bizde bunların hepsinden kaçış var, yalnız sosyalizmden de değil. Din gerçeğine göre, milliyetçilik gerçeğine, bilmem şu felsefeye (bu çok geri bir düşünce biçimi de olabilir) göre de yaşayan yok. Kargaşa, bu yüzden çok büyük. Şuna bakıyorum, son zamanlarda, "Amerikalılar" diyorlar, "Kürtler hakkında politika oluşturamıyoruz." Bunu biraz düşünmeye çalıştığımızda şunu görüyoruz: Evet, politika oluşturamaz. Çünkü, sanırım, gittikçe Amerika daha iyi farkediyor ki, çok dağılmış ve belki de kendisi olmak-

**"Her kolay kaybetme,
bitmiş bir insan
gerçeğini ifade eder.
Her kolay kaybedenin,
her başaramayanın
altında yatan,
kendinden korkan,
kendinden kaçan
insan gerçeğidir."**

Şimdi bütün bunlar önemli gerçekler. Düşünmeyi bilmemekle ve yaşamınızı gerçekten düşüncesiz geliştirmekle kendinize en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. Ben PKK'nin bir esin kaynağı, bir cesaret kaynağı olduğuna eminim. Tamam, PKK her zaman da bunun kaynağı olmaya devam edecek, fakat en temelden veya bundan anlaşılması gereken; anlayışa gelmek, düşünceyi esas almak, yaratma eylemine girişmektir. Diğer sonuçlar talidir, esas değildir. Şunu da anlıyoruz: PKK iddialı bir örgüt çerçevesi olarak ortaya çıktığında, "mademki sen bizi sömürgecilikten kurtarmak istiyorsun, o zamam biz de tüm yetmezliklerimizle, geriliklerimizle dalarız içine" dediler. Bu tür kayışın da ne anlama geldiğini biliyoruz. "Sen çağırıyor yaptın, o zaman katlanırsın." Bizim toplum, bu açıdan da bireyi, insafsızdır. Biraz kendini anlayışa getirerek, biraz düşünerek hayırlı karar vermek yok sizde. Aşiret usulü. Bütün geriliklerle gelme hakkını kendilerinde görürler. Ordu kurallarına, parti kurallarına bu ters düşer. Tabii, umurunda değil hiçbirisinin, ters düşüyor mu düşüyor mu diye. Mühim olan, var mı, yok mu? Belli olmayan, eğilimleriniz ve özelliklerinizdir.

Şimdi burada çok açık bir belirleme yapmak gerekir. Böyle eğitime gelmeyen, kendisini eğitmeyen bu kişiliğin partileşme ve ordulaşması şurada kalsın, adeta bir ajan sızması gibidir. Hem de bugünün geçerli sömürgeciliğinin ajanı değil, yüzyılların gericiliğinin katmerli, gizli-kapaklı ajanlığı oluyor. Eğer ideolojik gelişmenizi ihmal ederseniz, sizin hakkınızda çok daha kapsamlı değerlendirmeleri geliştirmem gerekiyor. İşte, sıradan bir taktik plana gelememe, gereklerini yerini getiremem, ikna edememe parti bünyesinde bu kadar geçerli olduktan sonra, daha da olumsuzunu dayatma cesaretini gösterenler o kadar yaygın olduktan sonra, biz savaşı kendi içimizde şiddetlendirmek zorundayız. Düşmanı bırakalım veya ikinci plana atalım, asıl savaşı, anlayışta çok şiddetli vermek gerekiyor. Benim, şimdi vardığım sonuç bu.

Kürdü yönetmek dünyanın en zor işi

Sizlerle biraz daha iyi savaşmak gerekiyor. Yöntemini bulmam lazım. Sizinle savaşma taktiklerini geliştirmem gerekiyor. Çünkü çok iyi niyetli olana (çok böyle olağanüstü, insani temelde diyelim), bi-

mi kaybetmek gibi bir sorunu söz konusu olmaz ki!

Aslında bunun diyalektiğine biraz erişmek istiyorum. Sizin bu

sal özelliklerde bu kadar gelişkin olması bizde neyi ifade eder? Çok tehlikeli bir konumda olmasını ifade eder. Bakarsa, görürse, tanırsa

maz. Açık tartışalım sizinle. Neden aldatıyoruz ki birbirimizi? Ben neden ucuz bir savaşçılıkla, kendimi de sizi de mahvedeyim ki! Her gün yürek paralarak her gün ah-püf dedirterek, kendimi de sizi de neden zorlayayım ki! Biz bir iddianızın olduğuna inanmak istedik, "bunlar bir arayış içindedirler" demek istedik. Ama bunu yapmakla, belki kendimize de en büyük kötülüğü yaptık. Ne anlamda? Ne kadar saf olduğumuz anlamında. İnsanlar hakkında böyle hayırlı düşünmenin çok yanıtıcı olabileceği ortaya çıktı. İlkede, kararda ve en önemlisi de onun pratik uygulama ifadesinde o kadar büyük iddiasızlık, vazgeçicilik var ki, umurunuzda bile değil.

"Böyle olmuş" ne demek? Dolayısıyla o kadar dehşetle karşılamak mümkün değil. Her kolay kaybetme, bitmiş bir insan gerçeğini ifade eder. Her kolay kaybedenin,

tan önemli oranda çıkmış bir toplumsal gerçekliği, bir ulusal gerçekliği Amerikalılar gibi en gelişkin politikalara sahip olan bir dünya gücü bile kestirememektedir. Yoksa Amerikalıların insanları yeni sömürgecilikte de ne kadar mahir yönetmek durumunda olduklarını biliyoruz. Neden Kürtler hakkında bir politika oluşturamıyorlar. Kararsız ve çaresizler. Belki de PKK'ye dayanarak PKK hakkında, en azından benim hakkımda, "çok zalim, çok acımasız" diyorlar. Ve bu, Amerikan politikası oluyor. Aslında en büyük zalim, acımasız olan kendisidir. Birileri, birilerine karşı çıkmak isterken, onu doğru tanımlayamazsa, bu kelimeleri çok kullanır.

Şu anda TC'ye bile bakıyorum, "yürüttüğümüz savaş" diyor, "insanlık savaşdır." Bu kelimeler, bizim kelimelerdir. Yani "insanlığı büyük bir beladan kutarıyoruz" diyor. Halbuki PKK'nin temeli olan ifadelerdir bunlar. Ama düşman kendi gerçeği olanı sana yakıştırıp, savaşıma ihtiyacı duyuyor. Demek ki, düşman bu

"Siz kendinizden korkuyor ve kaçuyorsunuz. Genelde temel insani özelliklerden, özelde bizdeki toplumsal, ulusal özelliklerden çok korkuyorsunuz."

temsili ettiğiniz mantık ne anlama geliyor? Sosyal bilimleri, sosyalizm açısından anlamaya çalışıyorum. Sosyalizm sizin durumunuzu ne kadar aydınlatır? Önemlidir. Çünkü sosyalizm bizim ideolojik kılavuzumuz. Yani sizi yürütecek olan benzininiz, bilinciniz ve ruhunuz. O olmazsa ayakta ne yapar? Kaba emek, ve çaba düşmana hizmet eder. Sosyalizmi bir ideoloji olarak seçmemizin değeri yüksektir. Gereklidir, doğrudur. Acaba sizi aydınlatır mı? Sosyalizmle dirilebilir, aydınlanabilir misiniz? Başka ideolojiler de var. Kimi milliyetçilik yapıyor, kimi dincilik yapıyor.

kendinden ürkecek. Onun için diyor, "ben görmedim, ben kaçırım, ben görmezlikten gelirim." Tabii gerçeğinden korkarak, kaçarak bir yere varılır mı? Hayır, beterin beteri duruma düşülür. Sanıyorum, gelişmeyişinizin en temel nedeni veya ifadesi budur. Siz kendinizden korkuyor ve kaçuyorsunuz. Genelde temel insani özelliklerden, özelde bizdeki toplumsal-ulusal özelliklerden çok korkuyorsunuz. Benim, önderlik olarak biraz cesaret ettiğim; kaçmaya son vermek ve korkusuz gerçeği anlamaya çalışmak. Bunda kararlı kaldım, bunu esas aldım ve cesaretle üzerine yürü-

raz ilgisi olana, rahatlıkla yürütebileceği hemen her yolu da gösterdik. Fakat yine de yürümüyorlar. Tabii dayaktan geçirecek, kovarak sizi ıslah edemeyiz. Zaten düşman, bu konuda dayağı da, küfrü de size verileceği kadar vermiştir. Bizim aynı yöntemle size yönelmemiz, sanmıyorum fazla etkili olsun. Sizi çirkinlik teorisine göre tanımlamak belli bir dereceye kadar faydalı olabilir. Güzellik teorisine göre de biraz sizi geliştirmek mümkündür. Doğruları göstermekle, yanlışları göstermekle, size bir şeyler anlatmak mümkündür, ama yine de bu insanı insan yapan değerlerle sizi halletmek mümkün olmuyor. Biraz daha yaratıcı olmamız veya yolları, yöntemleri daha kapsamlılaştırmak gerekiyor. Çünkü siz, bazı noktalarda öyle ısrar ettiniz ki (işte en başta da bu taktiklere gelememe, yaşama gelememe konusunda) başka zamanlarda olsaydı gerçekten idam ve tımarhane de dahil terbiye etme yöntemlerini dayatırlardı. Biz bunu, bu çağda veya bu örgütlenme tarzımızla yapamayız. Zaten öyle yaparsak, fincanı katırların ürkmeye gideceği, bir tek sağlam fincanımız kalmaz. Kaçarsınız, kervanı birbirine katarsınız.

Sizi yönetmek şu anda dünyanın en zor işi. Şu anda Kürt siyasal yönetimi, Kürt partisi yönetimi, ideolojik yönetimi, hele hele askeri yönetimi, diyebilirim ki, dünyanın en zor işi olduğu kadar, en maharet isteyen işidir de. Kürdün diğer bir gerçekliği, en iyi becerdiği ölüm olursa veya en iyi ancak bunu becerebilirse, gerisini siz düşünün. Yaşamı burada ne kadar gerçekleştirebiliriz? Yani en iyisi, en iyi ölümü düşünüyorsa, kötülere ne demeli peki? Kötüler, sadece en iyi ölümden başka bir şey düşünemeyenlerin canını okurlar. Bunlara ne ad vereceğiz? Zebaniler mi diyeceğiz? Adı budur. İşte düşmandır. Ama en iyisinin anlayışı, zaten kendini en iyi bir ölüme, kabul edilebilir bir ölüme hazırlamak oluyor. Bunların daha fazla iliklerini kurutmalarına gerek yok.

Bu da bir insan gerçeğimiz oluyor. Yaşam, ölümden önce veya ölümden sonra düşünülür. İster hayatta gezenlerin yaşama çekilmesi olsun, ister yeni yeni gözünü yaşama açanlar olsun, öncelikle yapılması gereken, ölümcüllüğü reddetmektir. Şimdi ölümcüllüğü reddeden kimdir içinde? Hangi ölümü reddediyor? En önemlisi, reddettikten sonra yaşamı kim düşünüyor? Bu nasıl bir yaşam? Ben arasıra herkesi dinliyorum; ölçülerime göre fazla yaşama gelen kişi yok. Sanıyorum biz bu yüzden, içimizden büyük değerleri ortaya çıkaramıyoruz. Yaşamın hissi bile olmazsa hangi değer gelişir? Hangi kişilik zafer yürüyüşü yapabilir? Şu anda "yaşıyorum" diyen toplumsal kesimlere bakalım; köylüye bakalım, işçiye bakalım, memura bakalım; ahırdaki "eşek"ten daha kötü. Düşman onu bir ahırda tutarak, bir yem bile vermiyor. "Eşek" kadar anırma gücü bile yok. Ve "ben yaşıyorum" diye çığlık atıyor. Bu kadar gafil, saplanmış bir kişilik, Musa'nın o lanetli kaviminden daha fazla lanetli bir durumu ifade eder.

Gerçeğe ihanet etmek her şeyin kaybıdır

Bu insanlar yaşamın neresinde? Ben, kendimi övmek gibi olmasın, ama çok erken yaşlarda bile, bu insanlardan nefret ettim.

Onların erkeğiyle de, kadınıyla da hiç yaşama gelmez dedim. Ailesinin de, bilmem akrabasının da içinde pek yaşanmaya gelmez dedim. Hala hatırlıyorum, o gün bu gündür yaşam peşindeyiz. Nerede yaşarsın? Nasıl yaşarsın? Onun için parti kurduk, savaş verdik. Hala da yaşamın peşindeyiz. Diğer taraftan sizin mevcut yaşam

tiriyorsunuz. Çünkü büyüklüğü sağlayamadınız. Çünkü yaşama gelmediniz. Çünkü çok yanlış yaptınız. Dikkat edin, benim değerlendirmelerim bu gerçekliğiyle bağlantılıdır. Somut olmak zorundayız. Gerçeğe ihanet etmek, benim için her şeyin kaybı olabilir.

Sizin için, belki fazla endişe

ya, kendinize getiremeyiz. "Yaşamın savaşı, sosyalizmin savaşı" ileri düzeyde terimlerdir, ileri düzeyde konular için ifade edilir.

Düşüncesizliği yenme savaşı veriyoruz

Şimdi sizin bu düzeyiniz için, da-

"Şu anda Kürt siyasal yönetimi, Kürt partisi yönetimi, ideolojik yönetimi, hele hele askeri yönetimi, diyebilirim ki, dünyanın en zor işi olduğu kadar, en maharet isteyen işidir de."

tarzınıza bakıyorum, bu ancak size göre yaşamdır; tabii bana göre değil. Bunda da her türlü çirkinlik var, ölümcüllük var. Yanlışlık bile demeyeceğim; zaten doğruyla hiç bağlantısı yok. Ama siz kabul edip gidiyorsunuz. Bu tarzla büyük insan yaratılır mı? Büyük yürüyüş yaratılır mı? Hayır. Mutlaka bir yerde çarptırır düşürür; olan da budur.

duyulmaz, ama ben gerçekle bağımı koparırsam ve gerçeğin bizim için en gerekli olan belirleyici kısmını görmezsem, kesinlikle yol alamam. Aslında sizin yaşam gerçekleriyle bağlantılı endişeleriniz yok. Yoksa böyle hatalı yürüyüşler olur muydu? Bu kadar yetersizlik, yetmezlik kabul görür mü? Ben düşünemem bile. Çaresizlik, özellikle bu kadar gelişkin olur

ha çok söylediğim geçerli. Yaşamın gereğine inandırmak, yaşamın nasılına inandırmak, yaşamın düşünceyle olacağına inandırmak önce gelir, ardından savaşın nasılı gelir. Yaşamda özgürlük savaşı, askeri savaş, siyasi savaş bundan sonra anlam kazanır. Çünkü siz bir yerlerde olduğunuzda, bir toplulukta veya bir görevde, bir yetkiyle donandığınızda somutu anlamamak gibi ı-

Bu nedenle de siz yaşamın ideolojisine ilgi göstereceksiniz. Hem de ekmek sudan daha fazla. Çünkü ekmek-suyu da elde

mu? İmkan fırsatı görmeme, değerlendirmeme böyle olur mu? Ve en önemlisi de bu rahat yaşam hiç düşünülür mü? Belki son de-

rarlı özelliği yaşıyorsunuz. Bütün çalışmalara baktığımızda bunu görmemek mümkün mü? En iyi düşünen, ancak bir kalıpcıdır, dogmatik-

"Soru olmadan, cevap olur mu? Gerçek olmadan, onun savaşı olur mu? Olursa, hayallerin, fasafileonun savaşı olur. Bana bunu neden söylettiriyorsunuz. Çünkü büyüklüğü sağlayamadınız. Çünkü yaşama gelmediniz. Çünkü çok yanlış yaptınız."

etmek yaşam ilgisiyle bağlantılıdır. Ben "yaşam savaşı veriyorsunuz" demiyorum, dikkat edin. "Halk savaşıdır" veya "sosyalizm savaşıdır" deyip duruyorsunuz. Ben daha buraya gelmedim. Buraya gelebilmek için yaşamın gereğine inanmak gerekir. Bir yaşam tanımına ihtiyaç var. "Nasıl bir yaşam" sorusunu az çok kendine sorman gerekir ki, savaşımını veresin. Soru olmadan, cevap olur mu? Gerçek olmadan, onun savaşı olur mu? Olursa, hayallerin, fasafileonun savaşı olur. Bana bunu neden söylet-

rece rahat, kabul görür bir sınırdahilinde, hem de mutluluk şarkılarını söyleyerek (veya size göre öyle), kendinizi bir havaya kaptırarak güle oynaya gidebilirsiniz. Ama çok tehlikeli bunlar.

Böyle söylemekle sizleri tehdit etmek istemiyorum. Zaten sizi tehdit eden, her gün edeceği kadar ediyor. Yine de en doğrusu; tehdit, böyle kaba örgüt kuralları veya şöyle görev dayatmak değil de, düşünsel çıkışı gerçekleştirmek önemli. Düşüncenin gücüne, ideolojinin gücüne inanmak başta gelir. Başka sizi hiçbir yolla ıslah edeme-

ti. Bundan daha tehlikelisi; kendiliğindenlik, kendini koyuvermişlik, her türlü düşünceden, sorumluluktan uzaklık, bir yere gidip de böyle büyük düşünmemektir. Benim için düşünmek, tabii ki çare bulmaktır. Sizin o ağız kalabalığına veya sözüme bazı şeyler yazmanıza, ben düşünce demiyorum. Benim için düşüncenin tanımı; herhangi somut bir durum karşısında çare olmayı, yaşama gelmeyi becerebilmeğidir. Bunu bana gösterirseniz "düşünüyor" derim, "düşünce gücü var."

Şu anda bütün alanlara baktığımızda, düşünce ile yol alan kişi göremiyorum. Biri esas mesele vermiyor ki kendisi için. Dostlar alışverişte görsün. Hepsinin raporlarına bakıyorum, her biri, bir şeyler yaptığını sanıyor. Aslında büyük kavgasının gereğine inanarak vermiyor kendisini. Eğer örgüt olmazsa, ölçüleri dayatma olmazsa, onu da hiç aklına bile getirmez. İki şey yazıyorsa, iki laf söylüyorsa, onu da küfürle karışık verir sana. Bazı tedbirleri almazsak tabii. Ben, bunlarda düşünce vardır, diyemem. En büyük savaş, bu anlamda demek ki, düşüncesizliği yenme savaşıdır. Doğru bir çalışma tanımına ulaşma savaşıdır. Bunu yaparsanız, kendinize egemen kılarırsanız, gerisi belki daha sağlıklı gelişebilir. Kürt gerçeği mi desem, bir toplumsal anarşizm kaosu mu desem yaşadıklarınıza veya biraz üzerinde çalışma yaptığımız bu insan topluluklarına ilişkin. Bunlar, ilk elden akla geliyor. Ama hiç olmazsa siz de buna benzer tartışmalar yapın.

Siz iki arada bir deredesiniz

Kimse sizin elinizden yaşamı çalmıyor. TC ve provokatörler şunu söylüyorlardı: "Gençliğinizi elinizden alıyor, yaşamınız kötü, kolay harcanıyor." Her gün çağrı da yapıyorlar. Evet, bu yaşamı da tanımak lazım. Aslında bize bu yaşam dayatılıyor. Biz de dayatılan bu yaşamı gerektiğinde tasfiye ediyoruz. Deniliyor ki, "kaybettiğinize tekrar sarılın." Çaresizsiniz tabii. Düşmanın ağır etkisi altındaki yaşamı mı yaşayacaksınız, ona mı ulaşacaksınız? Bizim dayattığımız çok ilkeli, yaratıcı eyleme mi yaklaşacaksınız? Tam ortada kalmışsınız? Bu sizin durumunuzu çok kötü yapıyor. Kaldı ki, düşmanın kendi koşullarında bile artık yaşamadığı ortaya çıkmıştır. İş vermiyor, çok kaba bir maddi imkanı bile artık üretmiyor. Bu anlamda, gerçekten sizi yaşatmak, düşman açısından da çok zor. Benim yaşam alternatifim, seçeneğim söz konusu olduğunda da siz gelmiyorsunuz. "İki arada, bir derede" olmak buna denilir. Düşmanın, en kaba maddi gereksinimlerini bile vermediği insanlara, biz ne yapacağız ki!

Evet, bu noktada, "tam yapılması gereken devrimdir" diyeceksiniz. Devrimi de dayatıyorum. Devrime de güç yetiremiyorsunuz.

Düşman nereye kadar bitirmiş farkında mısınız? Yani "katliamdan geçirdik" diyor, ama bu normal bir katliam da değil.

Bu şuna benziyor: Bazı yılanlar var; yarı ölü bırakma tarzı. Yani bir kısmını yiyip, bir kısmını bırakma; böyle ucubellikler var. Yani düşman bizi tam yiyip bitirse, ben buna razıyım. Ermeniyeye yaptığı gibi bize de yapsa bu da bir çözüm. İngilizlerin sömürgelerine yaptığı gibi bize bir sömürgecilik uygulasa, biz buna da razıyız. Amerika'nın yaptığı yeni sömürgecilik bize uygulasa, ona da razıyız. Yani anlaşılabilirlik anlamında söylüyorum. Üzerimizdeki imha farklıdır. Türk vahşiliği, Türk barbarlığı aslında doğru anlaşılabilirlik zorunda. İnsanlıktan çıkarılmış bizi. Sizi TC yarattı. Ben kendimi kırk yıldır yaratmaya çalışıyorum, kendi özgürlük çabalarımla. TC kişiyi ne kadar yaratabilir, ne kadar insan yapabilir? Aslında farkında bile değil; böyle insan yapma, yaratma gibi bir derdi yok TC'nin, kemalizmin. Hitler, bir katliam taktiği geliştirdi. Kemalizm her-

halde ondan daha tehlikeli. Hitler sonuca gitti kendine göre, kemalizm sonuca da gitmiyor. Herhalde en tehlikelisi de bu. Çünkü, yarı yarıya bıraktığı insanlar, o kamplarda kemikleri çıkmış olanlardan daha tehlikeli. Toplumumuzun genel bir kamp durumunu düşünün, Hitler'in kampından daha tehlikeli buluyorum. Kemalizm budur işte. Hitler kesin fark koyuyor ve uyguluyor da. Ama kemalizmde o kadar faşist bir yetenezsizlik var ki, sonuca gitmiyor. Yiyemiyor, yemek için işte yarı ölü olarak yerde bırakıyor, leş gibi kokuşturuyor. Öyle varlıklar var, biliyorsunuz.

Geçen gün kedi örneğini de verdim. Aslında her an ağzında-sın, fakat yemiyor, oynuyor seninle. Bir insanın her an yenilme psikolojisi içinde kalma durumunu, bir idam mahkumunun sürekli idamı bekleme psikolojisini düşünün; kemalizm budur. İnsan bu psikoloji içinde ne hale gelir! Bunun insan psikolojisi üzerindeki tahribatı için yemez değil mi? Bir yarı-deli insan yaratıyor. Fukara, çaresiz hepsi. Bana göre, o ağulu iğneyi yemiş hepsi. Yarı ölü! Yani tam öldürücü değil değildir. O çok önemli! O eski tefeciler miydi? Eski usule göre yiyeceği yarı kokuşturarak saklamak. TC Kürdü öyle bir yere koymuştur. Gerçi Türkü de kullanıyor. Ama Kürdü en bayat tarzda, böyle kokuşturuyor; lazım olduğu zaman "senden biraz yerim" diyor. Yılan, kedi vs. gibi. Hatta ayı da öyle yapıyor. Yani TC'ninki bir anlamda ayı sömürgeciliği. Bu bir gerçek. Ne yapacağız? Yani eğer biraz anlayış varsa, o kokuşmuş leş, hem de ayının yiyeceği olmaktan kendinizi nasıl çıkartacaksınız? Büyük bir sorun. Ne yapalım, nereye kaçalım şimdi? Nasıl yaşayalım, nasıl ölelim? Bizim insanların kendine sıkça sorduğu bir soru vardır: "Nasıl ölelim?" "Ölümden ölüm beğenme" noktasına getirmiş insanlarımızı. Türkülerde, şarkılarda, aslında ağırlıklı olan şeyler budur.

Şimdi bundan çıkarmanız gereken sonuçlar olmalı. Gerçekten, yaşama gelmek, bir yaşam için biraz ayakta durmak istiyoruz. Sizlerin de böyle bir talebiniz olmalı. Ama bunun için, bunun müthiş gereğine inanmalısınız. Düşmanın ağzında kokuşmuş, yarı-canlısınız. Tam öldürmüyor da. Bırakmış sizi işte. Ama "nasıl yaşam" diyeceksiniz? Kendinizden korkmuyor musunuz, ürkmüyor musunuz? Ben kendimden hem korkuyordum, hem utanıyordum. Ama yaptığım ilk iş, "düşüneceğin kadar düşün, taşınacağı kadar taşın, yapacağı kadar yap." Yıllardır savaşıyorum ben. Dikkat edilirse, neden şu anda düşman benim ilginç bir tanımını yapmak istiyor ve her gün de yapıyor. Benim çok yönlü değerlendirmemi de yaptılar. Büyük bir psikolojik savaş, yani her gün yüzlerce sayfa yazan bir değerlendirme, ki objektif olarak yazılsa bile çok şey ortaya çıkar. Yani bir partili gözüyle değil, bizi de TC'yi de inceleyen birisi gözüyle (tabii objektif tarzda) ağzından kaçırılan av değil mi? Bunu ifade ediyoruz galiba.

Son Güney saldırısına bakın, operasyonların tipik tarzına bakın, diplomasiye bakın. "Avımı kaçırdım, yakalayacağım" deyip çullanı-

yor. Şimdi, bu bir edebi deyiştir. Tam bir siyasi değerlendirme olmayabilir. Daha da somut ifadeler geliştirebiliriz, sizler için. Ama dediğim gibi, biraz kafanızı açın artık yaşama iddianız varsa.

Ben geçen gün şunu söyledim: "Kaba bir savaşı veriyorsunuz, ama tümüyle yaşamınız düşmanın istediği biçimdedir." Düşman zaten bu noktada şunu söylüyor: "Sizi aldatmış." Neden bunu size söylüyor biliyor musunuz? "Bu adamlar benim adamlarım, sen kandırılmışsın" diyor değil mi? Yani düşmana göre, ben sizi kandırmışım. Düşmanın oluşturduğu bir yaşamın içinden çok usta yöntemlerle sizi çektiğim için kandırdım! Zaten sizin böyle ikircikli olmanız, yaşama bir türlü gelmeyeşiniz bu nedendir. Bu, bazı provokatörlerin kitaplarında çok kapsamlı ele alınmış değil mi? "Biz kandırıldık" diyorlar. Bunu zaten çok açık söylüyorlar. "Sen, bizi bizden çaldın." "Yalnız çaresizsiniz, çünkü kandırıldığınız yere tekrar gitseniz, herhalde hiçbir şeyin olmadığı şimdi görülebilir. Sadece ben kandırmakla kalmadım, bazı şeyleri de sanırım öğrettim.

Ama bu, durumu kurtarmıyor tümüyle. Düşmandan sizi kandırarak da olsa çekmem iyi bir adım. Bu benim marifetimdir, ustalığımdır. Halbuki eski yaşam alışkanlıklarınız güçlü. Afyonlanmış sizi orada. Zaten yaşatırken bence afyonlaşma yönü çok büyük olan bir yaşam. Kimse afyonlaşmayı yalnız bu içeceklerde aramasın, sigarada aramasın. Bunlardan kırk kat daha tehlikeli anlayışlar var. Ben başka anlam veremiyorum, "neden böyle yaşama gelmiyorlar" diye. Demek ki, büyük bir uyuşturucu etkisi altında olma var ki, siz yaşamı duyamıyorsunuz. Serbest bırakıp sıkı bir denetim olmazsa, bir alışkanlık içinde kendinizi tüketebilirsiniz. Büyük özgür irade, büyük özgürlük arayışını deneyen yok. Açıkça "varım" diyen çıksın karşımıza. Ama tam da bu noktada gerçekten durumu kurtaracak olan tek şey (dikkat edin, bunu büyük tecrübemize dayanarak söylüyorum, bu açığa çıktı); biraz bizim yaşam tutkularımızın güçlü olması gereğidir. Düşmanı büyük duyacaksınız. Onun avı olmaktan çıkaracaksınız kendini. Bunu anlamak zor değil. Ben size bin örnek de gösterebilirim. Av olduğunuz, düşmanın sizi nasıl kullandığı açık. Bütününüzün gerçeklerinizi hiçe sayarak, kendisi için "eşek"ten daha beter kullanmak istediği açıktır.

Sanırım buna itirazı olan yoktur. Ama bu yetmez. Düşman, düşmandır. Her türlü silahı vardır. İradesi çok keskindir, çok acımasızdır, faşisttir; düzeyi biliyorsunuz. Bunu da herhalde içinizde reddeden olmaz. O zaman eğer tutarlısanız bir gafil, hatta bir alçak, düşkün değilseniz; peki iradesi bu kadar keskin olan (çok daha somut bir örnekle dersem daha iyi olacak), ejderha gibi, yılan gibi dilini çıkararak zehir saçma saçma üzerimize gelen düşmanı iyi tanırırsınız. İlk elde ne yaparsınız? Varsa bir taş fırlatırsınız. Ama baktınız vurma imkanınız yok, onun hızını aşan bir hızla kaçarsınız. En makul olan bu değil midir? Peki, sizin tarzınıza, temponuza bakalım. Düşmanınızın böyle olduğunu biliyorsunuz. Böyle

dil çıkarıp zehir saçması öldürücüdür; her yakalayışı böyledir.

Özgürlük savaşçısı düşmana yakalanmayan militandır

Peki neden bu karınca adımları? Neden bu kaplumbağa adımları? Bu çelişkiyi siz nasıl izah edeceksiniz? O zaman bu çelişki şu demektir: "Ben kedinin ağzındaki fareyim." Size uyan teori budur. Eğer bu tempoda, bu tarzda, bu yaşam felsefesinde ısrar ederseniz, ben sizi kesinlikle düşmanın elinde bir oyuncak, ayının "ilerde yiyeceğim" diye yarı yarıya kokuşturduğu bir av olarak değer-

"Ölüme yatmakla kendine de, halkına da en büyük kötülüğü hazırlıyorsun. Ölümden başka bir şey düşünmeyen, kesinlikle düşmana teslim olmuştur. Ölüme yatmanın içinde teslimiyet vardır.

lendiririm. Yok, öyle de olmak istemiyorsanız o zaman düşmanın hızını aşan bir hız, tempo gereklidir. Yaşamda bana, önderlik geçişinde hakim olan tempo, tamına budur. Ben düşmanı tanıyorum. Tabii bunun için düşünce gücü gerekli, kurnazlık gerekli. Yollar zikzaklıdır, dolambaçlıdır, inişli-çıkışlıdır. Bu nedenle sağlam ayak gerekli, yürek gerekli, çaba ve enerji gerekli. Tempoyu kendi kendine sağlayamazsın ki, bir hazırlığın olacak, yolları tanıyacaksın, kararlılığın, biraz araç-gereçlerin olacak; düşmanı yanıtacak, en azından arada-sırada taşlar fırlatacağın, gözüne biraz toprak saçacağını, hızını kesesin. Yine örgütsel hazırlık, yine ideolojik hazırlık da seni güçlendirir. Bu da en azından hızını belirler. Sonuç; özgürlük savaşçısı, olursun. Biliyor musunuz ki, özgürlük savaşçısı; düşmana yakalanmayan savaşçısıdır. Cephe-lerde her gün haberler geliyor. Kontrol altındaki birlikler anında imha oluyor. Anında imha olan, özgürlük savaşçısı değildir. Size açık söyleyeyim; düşman üzerine geldiği, beş metre yaklaştığı halde göremiyorsa, o kişi gafildir, ukudadır, afyonlanmış. Özgürlük savaşçısı öyle olmaz.

Şimdi oluruna bıraksak, en değme olanınızın gerçeği budur. Bu tehlikeli. Ben, bunu kabul etmiyorum. Siz, benim sorumluluğum altında diyorsunuz ki, "özgürlük savaşına varım." Ben size tempodan bahsediyorum. "Varım" dediğiniz zaman, diliniz bir kere müthiş konuşacak. Bakın ben ilk bu işe adım attığımda ayağa kalkıp konuşmamı size hatırlatayım. Nefes nefese iki dakika konuşurdum. Herkes can kulağıyla pürdikkat kesilirdi. Bunlar, sıradan köylüler olabilir, üniversite öğrencileri olabilir, hiç farketmez. Ben, konuşmalarımı hatırlıyorum. Fişek gibi ağızımızdan birkaç söz; işte bir tempo. Sözde tempo, kelime gücünde tempo ve ondan sonra ilişki arayışı. Bu iki sözü söyledikten sonra, nasıl ilişki arayışı içindeydim o günlerde. Yani örgüt arayışı içinde olmak.

Dürüst olun! Madem büyük söz söylediniz, ardından büyük ilişkiyi arayacaksınız. Çünkü düşmana

karşı en etkili, iki kelimelik silahı kullandım gelecek üzerine. Çok açık. Hemen yapacağım şey; kendimi biraz hazırlamak. Nedir o da, örgütlemek değil mi? İki kişiden bir güç doğar. Örgütlenemezsiniz. Başka neyle direneceksiniz? Hepiniz, örgütten kaçılıyorsunuz. Peki şimdi ben nasıl size inana-yım? Söz gücünüz yok. Kaçınız burada kalkıp, sağlam iki kelimeyi fişek gibi konuşturabilir? İlişki arayışı kimde var? Hazır birlikler lokum gibi sunuluyor düşmana. Ciltler dolusu değerlendirme yapmışsınız, ilgilenen yok. Peki sizin düşmana karşı direnmek istediğinizde dair ben kendimi nasıl inandıracam?

likle düşmana teslim olmuştur. Ölüme yatmanın içinde teslimiyet vardır: "Ben yaşamımdan vazgeçmişim, gel beni götür. Ama onurlu bir biçimde yapıyorum, nefes alışverişim vardır, beni öldürürsen leşimi al. Yarı ölü değil de, tam öldürerek leşimi, yani ülkemi, yani halkımı istediğin gibi kullanırsın." Önder ucuz ölüme koşarsa, ölümü kabul ederse bu, "halkımı istediğin gibi kullanabilirsin" anlamına gelir.

Fakat, bunun diğer yüzleri de var. Siz neden büyük yaşam savaşçısı olamıyorsunuz? Düşmanı görmüyor, Tehlikesini anlamıyor, ona göre hazırlık yapmıyorsunuz. Diyelim bunu bir kısmınız yaptı.

ğım. Bazı şeyleri anlamalısınız. Ben gerçekten son derece anlaşılır konuşuyorum.

Ölüme yatmak düşmana teslim olmaktır

Bir düşmanımız var. Sizi yaşatmaz durumda tutuyor. Kurtulmak istiyorsunuz, evet. O zaman hani bunun temposu, hani bunun hazırlığı! Anlayışı nerede bunun, örgütlenmesi nerede? Olmazsa, ben size ne derim o zaman? En iyileri de ölüme yatanlar? Ölüme yatmakla kendine de, halkına da en büyük kötülüğü hazırlıyorsun. Ölümden başka bir şey düşünmeyen, kesin-

Ama bu yeterli değil. Başka bir şey daha ihtiyaç var: Düşmanın sizden aldığı, size kaybettirdiği yaşamı anlamak. Yaşam diye size belletileni reddetmek. Kendine göre düşünen düşünemez, çalışamaz, üretmez, güdük kalır. Biraz geri olmaktan çıkmaya çalışacaksınız. Bu, ne anlama geliyor? Düşmanın size layık gördüğü yaşamı reddedip, özgürlüğe göre bir yaşam. Özgürlüğe göre bir yaşamın vatanla bağlantısını; halkçı veya toplumsal olmakla bağlantısını kurduk. İşte örgütlenmek, savaşla bağlantısını kurduk. Ama bu yetmez. Daha da kişinin kendi kendini yeniden yaratmasıyla bağlantısını kurduk.

"Şerefli ölüm; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerindir. O ölüm kabul edilebilir. Ama sağsın, savaşma olanakların var, sen burada ölümü kabul edersen, alçaksın!"

nin kendi kendini yeniden yaratmasıyla bağlantısını kurduk.

Sen düşmana karşı şerefli ölümü tercih edemeyişin savaşıma imkanlarının olduğu koşullarda. Şerefli ölüm; Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerindir. O ölüm kabul edilebilir. Ama sağsın, savaşıma olanların var, sen burada ölümü kabul edersen, alçaksın! Affedilmez bir suç işlersin. Düşmanın dayattığı o genel-geçerli yaşam alışkanlıklarını da kabul etsen alçaksın! Çünkü bu yaşam senin değil; bu yaşam savaşa bağlı değil. Bu yaşam ülkeye ve örgüte bağlı değil. Bu yaşamın, fazla özgürlük değeri de yok. Aslında alıştırmış. Nasıl sigaraya alışılarak veya işte alışkanlıklara dayanılarak yaşanılıyorsa öyle bir olay. Onu da reddetmiyor. Reddedip, yerine ona göre bir yaşam diyorsan, bu konuda da tutarlıysan, amansız yurtseverlik, amansız halkçılık, amansız örgütçülük ve amansız eylemcilik sende birleşti mi bomba gibi sürekli patlayan bir silahsın.

İnsan en büyük bombadır, atomdan daha etkili bir bombadır. Önderlik gerçeği budur. Böyle yaparsanız veya böyle olmaya çalıştırdığınızda sizin önünüzü kesecek bir talihsizlik olmazsa (tabii insanın fiziki sınırları vardır, onların dahilinde buldukça), düşmanı yenmek düşünülemez. Eğer bu çok açık olanı temsil edemezseniz, kişiliğinizin oluşumu bu temelde olmazsa, ben ne yapacağım! "Ölsün; bu Allah'ın serserisi ne geziyor burada" diyeceğim. Başlarken söze, bunu söylemişim değil mi? Kim bunlar! Yüksünüz. Mesela ağırlık mısınız desem! Düşmandan daha fazla böyle bir ağırlık teşkil ediyorsunuz, zorluk çıkarıyorsunuz dedim, bu iki temel hususta kendinizi yeniden yaratamazsanız, böylesiniz.

Ya sosyalizm ya hiçbir şey

Peki, anlattıklarımızın sosyalizmle ne ilişkisi var?

Özgür insanı (özgür toplumla bağlantılı) yaratmak, özgür toplumu, özgürlük savaşını ile kazanmak. Bu, bunun ideolojisi oluyor. Bize de çok gerekli olan özgür yaşam olduğuna göre herhalde sosyalizm bize en gerekli ideoloji olur.

Ama dikkat edersek, biz burada sınıf mücadelesine daha girmedik. PKK'de gerçekleşen sosyalizme de girmedik. Fakat hemen söylenebilecek olan şudur: Biz yaşamı sosyalizmle tanıyabileceğimiz gibi, yaşamın savaşını da ancak sosyalizmle sağlayabiliriz. Bu kadar toplum olmaktan alıkonulmuş bir halk gerçekliğinde toplumsallığı en çok çağrıştıran ideoloji sosyalizm olduğuna göre, sosyalizmde çare aranacaktır. Yine bireyin köleliği bu kadar derinleştiğine göre, çareyi özgürlük bilimi olan sosyalizmde arayacaksınız. Dolayısıyla da sosyalizme olan ihtiyaç bu denli kesindir. Yani herhangi bir seçiş değildir bizim sosyalizmi tercih edişimiz. Toplumsal gerçekliğimize, köleliğimize göre en kurtarıcı insanlık ideolojisi olarak anlaşılmalı. Bu kadar kapsamlı buluyoruz.

Dikkat ederseniz, bizim sosyalizm anlayışımız çok kapsamlıdır. Ölüme karşı yaşam ideolojisi, en tehlikeli köleciliğe karşı özgürlük ideolojisi, hatta yaşama gelmemeye karşı yaşama gelme ideolojisi, her türlü uyuşturucu etkiye karşı canlandırıcı ideolojidir. Tanımı bu kadar kapsamlıdır. Böyle tanımlar-

ken ve kendi gerçekliğimize uygulanarak mücadelesi de özellikle PKK somutunda çok amansız olmak zorunda. Çünkü PKK'de gerçekleşen sosyalizm (asıl sosyalizm) aslında düşmanı, Türk kapitalizmini veya kemalizmi, faşizmin en tehlikeli ve en gerici biçimi olarak değerlendirir. O en tehlikeli, en gerici, en şovenist ve en şiddete dayanan biçiminin, bizim toplumsal gerçekliğimize dayattığı (demin söylediğimiz) ayı'nın sömürgeciligidir; yine kedinin fareye uyguladığı sömürgeciliği. Böyle bir kapitalizm var. Sosyalizm tanımımızı bir de bu biçimde derinleştirmeliyiz.

Öte yandan diğer tüm ideolojiler, din ve çeşitli burjuva ekoller bizim insan gerçekliğimize uygulandığında o kadar kötürüm, sonuçsuz bir duruma yol açmışlar, tanımlanamaz hale getirmişlerdir ki, yeni insan tanımını, özgür insan tanımını, ancak PKK'de gerçekleşen bir sosyalizmle yapılabilir. Yani başka hiçbir ideoloji gerçekliğimizin tanımlamasını yapamıyor, durumu kurtarmıyor. Sosyalizm bu nedenle toplumsallaşmak için tek seçenek oluyor. Özellikle PKK'de gerçekleşen ifadesi budur. Hani Castro'nun kullandığı bir söz var; "Ya sosyalizm ya

mücadelesi deyince, işler daha da büyük bir anlam ifade eder.

Ben buna salt bir sınıf mücadelesi de demeyeceğim. PKK'deki sınıf mücadelesi veya genelde parti içinde nasıl geliştirilmesi gerektiğini, zaten evrensel çapta bir sorun olarak değerlendirmeliyiz. Bunu biraz değerlendirdik. Bu reel sosyalist deneyimlerin başarısız olmasının en temel nedeni; bu sosyaliz-

terek, bugüne kadar gelişmesini başarmıştır. Bu sosyalizme en önemli katkımız oluyor. Yani parti içinde bir sosyal gerçekliği çözmeyi, ulusal gerçekliği çözmeyi, sınıfsal, sosyal, ulusal mücadeleyi dölüyor budaklandırmayı, hatta kişi için de savaşımı çok kapsamlı yürütmeyi ilk defa PKK deniyor.

Dünyada hiçbir parti, bu kadar kendi içinde mücadele yürütmüyor.

"Hani Castro'nun kullandığı bir söz var; 'Ya sosyalizm, ya ölüm' ve 'Ya sosyalizm, ya okyanusun dibine batan Küba!' Bizim için daha fazla böyledir. Ya sosyalizm, ya hiçbir şey! Küba okyanusun dibine batabilir ama, bizim böyle dibine batacak bir okyanusumuz da yok. Velvel deresi desek, Cehennem deresi desek belki!"

me yol açan partilerin kendi içlerinde sınıf mücadelesini sürekli ve yaratıcı kılamamalarıdır. En temel neden budur. Yani yenilgili partiler, kendi içinde sosyalizmi yürütmeleri, mücadeleyi durdurmaları, eski sınıf özelliklerine ardına kadar kapıyı açık bırakmaları, sonuçta devlet kursalar da, neredeyse komünizimin eşiğine getirdiklerini söylese de, toplumu en çarpık bir kapitalizme teslim etmekten

Bu yüzden diğer bir parti devlet bile kursa kaybediyor. Ama PKK en kaybedilmiş toplum içinde sosyalizmin en yaratıcı bir uygulanmasını esas aldığı ve kendi içinde de sürekli sistemli hale getirdiği için bugün (belki de yarın) evrensel çapta örnek teşkil edebilecek bir partiye ulaşıyor, dönüşüyor. Her şey bitmiş değil burada. "PKK'nin bir özgürlüğü var. Savaşı yaratıcı temelde günlük olarak sürdürüyor.

kendisinde tıkanıp mı, merkez komitede, politik büroda veya bütün parti kadrolarında tıkanıp mı, devlet de kursa, bu devlet, hiç ummadığı bir biçimde, bir zamanda elinden kayar ve en tersinden bir araca dönüşerek karşısına dikilir.

PKK'de gerçekleşen sosyalizm böyle anlamak gerekiyor. Ben burada reel sosyalizm denemelerinin tarihçesini anlatmayacağım. Yine

ölüm" veya "Ya sosyalizm ya okyanusun dibine batan Küba!" Bizim için daha fazla böyledir. Ya sosyalizm ya hiçbir şey! Küba okyanusun dibine batabilir ama, bizim böyle dibine batacak bir okyanusumuz da yok. Velvel deresi desek, Cehennem deresi desek belki! De-

kurtulamadılar.

Sovyet deneyimi bunu çok açıkça ortaya koymuştur. Bu anlamda PKK'nin en önemli katkısı; içinde sınıf mücadelesini, hatta ondan da öteye insani mücadeleyi en kapsamlı hale getirmekle kendini geliştirebildiğidir. Reel sosyalizmin

Eğer yarın "PKK'nin başında en büyük tehlike nedir" diye sorulursa, bu ne düşmandır, ne de dıştaki şu veya bu dayatmadır. Kendi içindeki bu mücadeleyi durdurdu mu, mücadelenin doğru yönetimini, özellikle doğru sosyalist yönetimini götüremedi mi, bu parti yenilir. Ama

gereğine inanıp savaşımı vermedin mi insan da olamazsın, özgür de olamazsın." PKK'de gerçekleşen sosyalizmin biricik tanımı bir kelime ile budur ve bu esastır. Bunu esas almayan PKK'de yol alamaz, mücadeleyi geliştiremez, hiçbir başarıya da ulaşamaz.

Yalnız bu, PKK için mi böyle? Hayır! PKK olmadı mı zaten bu toplum çözülmüştür, kaos halindedir. Diğer örgütlerin durumu belli, en güçlü kapitalist-emperyalist devlet bile tanımlayamıyor Kürdü. Dolayısıyla politika oluşturamıyor ABD şu veya bu ilgili devlet. Neden? Çünkü kapitalist ideolojilere ve dini ideolojilere göre Kürdistan'ı tanımlamak ve politika oluşturmak mümkün değil. Ancak toplumu bilimsel olarak ifade etmede en iddialı ve insanı yüceltirmekte en kararlı olan veya öyle bir amaca sahip olan sosyalizm bunu

"Biz yaşamı sosyalizmle tanıyabileceğimiz gibi, yaşamın savaşını da ancak sosyalizmle sağlayabiliriz. Bu kadar toplum olmaktan alıkonulmuş bir halk gerçekliğinde toplumsallığı en çok çağrıştıran ideoloji sosyalizm olduğuna göre, sosyalizmde çare aranacaktır."

mek ki, sosyalizm ideolojisinin benimsenmesini, bizim yaşamımızla bağlantısını böyle değerlendireceksiniz. Tabii PKK'de gerçekleşen sosyalizm, parti içinde sosyalizm

hastalıklarına düşmediği gibi bilimsel sosyalizmi çok daha ağır ve tehlikeli olan kendi toplumsal koşullarına uygulamasını ve kendi içindeki mücadeleyi başarıyla yürü-

doğru götürdü mü, yenilmez. Tek başarılı yol budur. Bu bir kişide ve komitede sağlandığında partiyi zafere de yürütür, sonrasını da getirir. Ama kesintiye uğrattı mı, kişinin

sağlayabilir. Bu da ancak, PKK temelinde, biçiminde bir sosyalist uygulamayı kendi somutumuzaya uygularsak sağlanabilir. Yapılmak istenilen, biraz da kanıtlanan ve kesinleşen gerçek budur.

Sosyalizm en temel yaşam dersimizdir

Düşünmeyi bileceksiniz, "neden sosyalizm, nasıl bir sosyalizm PKK'de nasıl gerçekleşti sosyalizm?" En temel dersimiz budur. Bu dersleri bilmeden, böyle gerillaymış bilmem hareketli savaşmış, bilmem şöyle üst yönetmiş, önderlikmiş, komutanlıkmiş anlayamazsınız, daha da ötesi büyük yanlışlıklar yaparsınız.

Tekrar vurguluyorum: Yaşam isteğinize biz gerçeklik kazandırıyoruz. Büyük saygı duymakla kalmıyoruz, adeta yoktan var ediyoruz. Ama sizin de bazı temel kavramlara artık ilgi göstermeniz gerekiyor. Bunu kendinize uygulama gücünü göstermeniz gerekir. Sadece anlatarak değil. Bakın en eski ve en dürüst arkadaşımızdır ama iki çizgi arasında dolaşmış. Bir ucuz ölüm anlayışı ve fırsat buldu mu sahte yaşam kaçamakları. Doğru yola çok acımasız bir süreçten sonra geliyor. Başını bin defa duvarlara vurduktan sonra gelebiliyor. Gerçek bu kadar karşımızdayken, o zaman sizin de gerçekten kendinize ne kaçamak yaparak, ne de ölüme gelerek (ki deney-tecrübe, önderlik budur), sağlanan gelişmeyi kendinize mal etmeniz, bunun gücünü göstermeniz gerekir. Başka türlü sosyalizm iddiası, kesinlikle yalandır. Bu temelde yaşama gelmezseniz, ideolojik gücü göstermezseniz, iradeyi ortaya koymazsanız birer yalancısınız, sahtekarsınız; yani ölürsünüz ve sizinle yaşam geliştirilmez. Beyinsizsiniz, bir hainsiniz, bir ajansınız. Bunlarla da yaşama gelmez. Objektif-subjektif olması hiç önemli değil.

Demek ki sosyalizm dersi, öyle sıradan değil, temel yaşam dersi-

mizdir. Bunun PKK'lileşmesi ve PKK'de gerçekleşmesi, bizim için yaratılışın, dirilişin ta kendisi oluyor. Bunu ciddiyet ve kesinlikle böyle ele alırsanız, sosyalizme inanışınız, PKK'de gerçekleşen sosyalizme katılmanız ve onunla yaşamın yoluna girmeniz ve biraz savaşmanız mümkündür, derim. Başka türlü (ısrarla da vurguluyorum) ne ucuz ölümlere yatarak, ne de her türlü sahte bir yaşamın sapını tutarak, beni de, kendinizi de aldatmayın.

İşler zor. Biz yaşam kavgasını veriyoruz. Hem de nasıl bir düşmana karşı olduğu açık. Yaşamak isteyen sen değil misin? Onun savaşımını göze al, onun ideolojik biçimini onun örgütsel biçimini, onun düşman tanımını, onun dost tanımını esas al. Onun ciddiyetini, onun ağır başlılığını, onun her düzeydeki hazırlığını esas al. Neden yapmıyorsun? Neden sahteliğe doğru gidiyorsun? Neden böyle saptırıyorsun? Neden birçok şeyi görmezlikten geliyorsun? Neden gereklerini kendi kişiliğinde yerine getirmiyorsun? Böyle yaparsan, sadece bir oportünist demeyeceğim, kocaman sahtekar değilsin de nesin? Tabii, önderlik gerçeği, böyle bir anlayışın büyük bir savaşçısı olduğu için, böyle bir sosyalizmin kavgasını büyük verdiği için bunu iyi tanır. Kendi partisini de tanır, kendi savaşını da tanır. Çünkü kırk yıldır, her gün bin defa deneyip yürüttüğü bir savaş var. Nasıl tanıyacak, nasıl kendinizi gözden gizeyeceksiniz? Nasıl kendinizi ucuz yaşatacaksınız veya ölüme çekeceksiniz? Bu nasıl kabul edilir? Böyle bir sosyalist önderlik, kesinlikle bu durumlara düşmeye ne fırsat verir, ne kabul eder. Amansızca bunun karşısındadır. PKK'de gerçekleşen sosyalizm budur.

Emperyalizm bugün (ki ABD kapitalizmin en iddialı temsilcisidir) PKK önderliği için "acımasız", bilmem şöyle "zalim" demesi bir gerçeği ifade ediyor. Kapitalizm acımasızlığını, zalimliğini yavuz hırsız misali tersyüz ederek, dünya halklarının uyanmaması için, günümüz sosyalizminin tekrar in-

sanlığa mal olmaması için, büyük bir hünerle, sahtekarlıkla amansız üzerimize gelerek kapatmak istiyor. Bize bu kadar yüklenmenin altında, PKK'nin kesin sosyalist niteliğinin bu biçimde gelişim göstermesi vardır. Yoksa Türk barbarlığını çok sevdiği için değil. Türk faşizmine onlar da fazla ilgi duymuyorlar. Ama PKK'deki sosyalizmden daha çok korktukları için bize karşıdır. Sosyalizme karşı savaşta en çok usta olan Almanya'nın çok üzerimize gelişiminin de en temel nedeni, Türk barbarlığını, yönetimini çok sevdiği için değil, PKK'nin sosyalizmini kendisi için çok tehlikeli bulduğu içindir. Bunlar da oldukça kanıtlanmıştır.

Demek ki, PKK'de gerçekleşen sosyalizmin evrensel ve enternasyonal ölçülerde de çok önemli bir yeri vardır. Sosyalizm ulusal-toplumsal gerçekliğimiz için zaten tek diriltici ideolojidir. Uluslararası alanı etkilemesi anlamında, kapitalizmin karşısında kendisi için gördüğü en büyük tehlikedir.

diğer anlatımlar belli bir anlam ifade eder. Tabii bu da tüm çalışmalarında esas olduğu için, sosyalizmin ideolojik kılavuzluğu, politikanın da, silahlı savaşım çizgisinin de esas olduğu için ve bu temelde sağlam döşediği için gelişme kaydeder. Sosyalist ideolojiyi kendisine çok iyi özümseten, partide bunu uygulatan birisi, mükemmel bir politikacıdır, mükemmel bir askerdir ve her sorunu çözer, her hazırlığı da yapar. İdeolojik temelini böyle güçlendirin, (öyle çok da demiyoruz) bir elin parmak sayısı kadar çıkarın bunu içinizden, o zaman, zaferin en temel gereksinimi karşılanmıştır, derim. Gerisi bir teknik düzenlemedir, niceliksel büyümedir, zamanlamadır.

Eğer gücünüz varsa tabii, böyle bir sosyalist olmaya, onun kavgasını sürekli yürütmeye, zafere ulaşırsınız. Bunu dışlayanlar, "ideolojisi olmayan askerlikten iyi anlanmış" anlayışıyla hareket edenler çok çıktı. Sosyalist temeli olmayanın askerlikten anlaması şurada kalın, hiçbir şey anlamayanın tekidir

gerçekleşen sosyalizmin ne anlama geldiğini çok iyi bileceğiz. Bunu anladıktan sonra, parti içi mücadeleye de çok iyi anlayacağız. Kesinlikle parti içinde sosyalizm mücadelesi müthiş yürütülmek durumunda. Bu da yürütüldü mü, pratik görevler, askeri görevler sadece bir nicelik ve zamanlama işi olur, tam başarıya gitmesi için. Böyle önderlik gerçeğini yakalamış bir militan hiçbir siyasi ve askeri sorunda çözümsüz kalmaz ve engel de tanımaz. Büyük politik, askeri ustadır, büyük bir taktisyendir. Beş kişi ile, beşbin düşmanı yerle bir edebilir. Çünkü, büyük taktisyendir, becerir o; politikayı, diplomasiyi kesin başarı temelinde yürütür. Yeter ki böyle sosyalist bir militan olsun; hangi soruna el atarsa atsın çözer. Zafer istiyorsanız, öncelikle böyle bir sosyalist anlayışın sahibi olacaksınız. Bunun duyum gücü, bunun düşünce gücü, bunun irade gücü, bunun her türlü teknik, eğitim, tedbir, sağlık gücü, fiziki gücü vb. hepsi birbiriyle bağlantılıdır. Kendinde birleştirdin mi, eğer bir talihsizlik olmazsa, her

"Politikadan anlamaz ama pratikten anlıyor, teoriden (dolayısıyla ideolojiden) anlamaz ama savaştan iyi anlıyor! Hemen bu noktada benim aklıma "katır" geliyor.

Biliyor musunuz, katır dağda iyi yürür, ama katır sadece katırdır. Reşo (bir katır) vardı kahraman ilan edildi. Türk genelkurmayı, ancak bu kadar olur. İdeolojisiz, politikasız gerillacılık olmaz."

Dolayısıyla yurtseverliği de, enternasyonalizmi de başarı temelinde yürüten en iddialı örgüttür, partidir.

Zaferi kazanan sosyalist militandır

Bu sosyalizm dersini böyle tanımlamak gerekiyor. Ben bütünüyle sosyalizm nedir, tarihsel gelişimi nedir, PKK'deki gelişimi nedir, tarihçesi nedir? Bunlara değinmeyeceğim, ama çok gerekli olan bir tanımlı yapacağım. Bu, esas alınrsa

o. En tehlikeli tutum-davranış bu kişilikten gelir, dersek daha doğru olur. Politikadan anlamaz ama pratikten anlıyor, teoriden (dolayısıyla ideolojiden) anlamaz ama savaştan iyi anlıyor! Hemen bu noktada benim aklıma "katır" geliyor. Biliyor musunuz, katır dağda iyi yürür, ama katır sadece katırdır. Reşo (bir katır) vardı kahraman ilan edildi. Türk genelkurmayı, ancak bu kadar olur. İdeolojisiz, politikasız gerillacılık olmaz.

Demek ki, genelde ideolojik, düşünsel zeminin çok gerekli olduğu- na inanacağız, özellikle PKK'de

zaman söylediğim gibi, gökten bir taş başına düşmezse, iraden dahilinde olmayan bir şey gelip önünü kesmezse, senin muhtaç olduğun tek şey nefes alıp- vermektir. Bunu sürdürdükçe, başarı üstüne başarı kazanırsın. Benim, sosyalist ideolojiyi kendime mal etmem veya bu temelde PKK'lileştirmekten anladığım budur. Ve şimdiye kadar, başarılan da bu temeldedir. Hiç kimse iddia etmemelidir, "aslında şöyle pratik yaptık da, şöyle bilmem çalışma yaptık da, şöyle bilmem gelişti." Tüm bunlar kesinlikle doğru değil ve sanıldığından daha fazla kaybetmeye yol açmışlardır. Bugüne kadar kazanımların en temel nedeni, sosyalist ideolojinin PKK içinde böyle bir başlangıçla başlatılıp, günümüze kadar büyük bir ısrarla, büyük bir mücadeleyle sürdürülmesidir. İnsanı yaratmaktan tutalım bir örgütü, giderek bir toplumu yaratmaya kadar; önderliği yaratmaktan tutalım savaşmayı yaratmaya kadar, böyle bir aydınlatma, onun her türlü propaganda, örgütsel çabaları olduğu için, günü gününe, hem de hemen her somut durumda ona göre bir çalışma tarzı, temposu tutturulduğu için, buna bir kişilik, üslup egemen kılındığı için, bu önemli başarıya ulaşılmıştır. Bunun dışında da bir başarı yolu yoktur.

Bizim toplum gerçekliğimiz söz konusu olduğunda, bu tek çaredir, gerisi tehlikeli kaybetme nedenidir. Başka ideolojik doğrultulara da girmek zaten kendiliğinden bitmektir. Kanıtlanan en temel gerçeklik budur. Varsa iddianız, hala savaşmakta kararlıysanız ve bazı önemli başarıları da ulaşmak istiyorsanız, PKK'de gerçekleşen sosyalizmi tüm yönleriyle bir kez daha doğru kavramalısınız. Bunu kendi kişiliğinize özümsetmelisiniz. Mümkünse parti içinde bunun savaşımını sürekli ve yaratıcı vermeliyiz. Bu sağlandığında gerisi kesin başarılı gelişmedir!

PKK dağa, taşa, insanın ruhuna, beynine ve YÜZYILLARA SİNMIŞ BİR HAREKETTİR

Alman ARD televizyonunun PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportaj:

ARD: Sayın Öcalan, PKK 5. Kongresi'nde parti programında değişiklikler yapıldı. Yine PKK bayrağından orak-çekiç amblemi çıkarıldı. Şimdi marksist-leninist çizgiden vazgeçilecek mi?

Abdullah ÖCALAN: Bu sorular, bana her zaman dogmatik yanı ağır basan sorular olarak gelmektedir. Anladığınız gibi PKK, ne marksist-leninist olmuştur, ne de marksist-leninist çizgisinden vazgeçmiştir. PKK, insanlığın soylu bir hareketidir. İnsan gerçeğine, insan haklarına, onun demokratik gelişimine, özgür gelişimine, gerek kendiliğinden, gerek ideolojisiyle imkan sağlamak isteyen özgün bir harekettir. Hiçbir zaman alışılageldiği marksist-leninist formüller temelinde gelişen bir hareket olmamıştır. Çıkışı da, gelişimi de ve şimdiki hali de böyledir. Etkilenme olmuştur. Fakat biz bu etkilenmeyi, kendi tarihi, sosyal, ulusal kimliğimiz kadar, insanlığın temel özgürlük ihtiyaçlarını göz önüne getirerek yorumladık. Bize göre olmayı bir tarafa bıraktık, uygun olan bazı yaklaşımları da aldık. İnsanı ilgilendiren diğer tüm düşüncelerden etkilendiğimiz kadar etkilendik. Sosyalist anlayışımız özgündür, ulusalıdır. İnsan gerçeğine son derece yakındır. Bu anlamda da biz, en ileride olduğumuzu söylüyoruz. PKK'nin ideolojik-politik gerçeği mutlaka doğru kavranmalıdır. Buna kılıf giydirmek pek de akılcı veya gerçekçi bir çözüm yolu değildir. Avrupa'da uydurulan resmi bir görüş var; "katı-ortodoks, marksist-leninist, hatta stalinist örgüt" diye değerlendiriliyor. Bunlar yakıştırmadı. Kendi ön yargılarını bize mal etmektedir.

Bizi anlamaktan uzak değerlendirmelerdir. PKK'yi incelemek için olanaklar vardır. Bizi bizzat içimizde yaşayarak öğrenebilirler. Ama böyle kılıf uydurmaktan da, bu tip bakış açılarını temel alıp bize yaklaşmaktan da vazgeçilmelidir.

Orak-çekiçli bayrak meselesine gelince: Biz putçu değiliz. Bazı şemalara, sembolere dayanarak kendimizi adlandırma, bir kimlik gibi gösterme tutuculuğunda değiliz. Bu semboller, daha çok reel sosyalist partiler kullandı. Bu partilerin de çözümsüzlüğü ortaya çıktığına göre, bu partileri kabul etmemekle birlikte bu amblemi de kullanmamak bizim açımız-

dan uygun görülmektedir. 5. Kongre bu anlamda, daha uygun bir sembolü benimsemeye çalışmıştır. İdeolojiden vazgeçme diye bir tutum yoktur. Sadece çözümsüzlüğe gitmiş partilerin sembollerinden olumsuz etkilenmemiz için, bu pratik ihtiyacı göz önüne getirerek yaptığımız bir değişikliktir.

PKK şimdiye kadar, farklı düşüncelere karşı uzlaşmaya yanaşmayan sert bir tavır takındı; PKK bir anlamda lider olma savından vazgeçip Sürgündeki Kürdistan Parlamantosunun kararlarına uyacak mı?

– PKK'nin, liderlik savından vazgeçip geçmemesi öyle kendiliğinden verilecek bir karar olamaz. PKK çağdaş Kürt uluslaşmasında, ulusal dirilişinde, ulusal kurtuluşunda ve halkın iktidarlaşmasında tarihi bir kurum olarak çoktan yerini almıştır. Vazgeçtim derse de vazgeçmez. Gerçek, PKK'nin tarihi bir önderlik kurumu olarak rolünü büyük oynadığı, büyük oynamaya devam edeceği biçimindedir. PKK, dağa-taşa sinmiştir, insanın ruhuna-beynine sinmiştir; hatıta yüz yıllara sinecek kadar da etkilidir. Böyle olunca da PKK'nin liderlik savından vazgeçmesi diye bir hafif iddiada bulunmak, gerçeklerle alay etmektir. Kürdistan'da PKK'nin siyasal gelişmesi olmazsa, Türkiye'nin eliti bile politika yapamaz. Yine Kürdistan halkının düşmanları maraşa bile alamaz. Bu, günlük bir gerçekliktir.

Batı kamuoyu, PKK'nin ağırlığını doğru bir biçimde henüz anlamak istemiyor veya anlama gücünden yoksundur. PKK'nin, gerek Türkiye politikası üzerindeki, gerek Kürdistan halkının hemen hemen bütün kesimleri üzerindeki büyük etkisini görmek gerekiyor. Bu etki gün geçtikçe geliyor. İstesek de istemesek de bu önderlik etkisinden uzak kalamayız. Rolünü daha politik olarak oynayabilir. Diğer yurtsever çevreler ve örgütleri de bu genel gelişmeye bağlamak isteyebilir. Bunun için özveride bulunur, uygun davranır. Hemen herkesi temel ulusal amaçlarda, demokratik amaçlarda, kurumlarda birleştirmek isteyebilir. PKK bu konuda son derece olgun ve esnek. Temel ulusal demokratik kurumlarda yer almak isteyen bir kişi de olsa buna yüksek değer biçer. Sanıldığından aksine asla sekter değildir. Kendinden başka kişi, örgüt tanımama gibi bir yaklaşımı da yoktur. Yeter ki, halkın bazı temel ulusal-demokratik değerlerine saygılı olunsun, "ben varım, ben de mücadele etmek istiyorum" denilsin. Bunu

isteyen her kuruluşa gerçekten kendimizden daha fazla değer vereceğimizi ve gücü oranında nasıl istiyorsa öyle rolün sahibi olması için her türlü desteği göstermekten çekinmeyeceğimizi belirtebiliriz.

Sayın Öcalan, Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu Ortadoğu coğrafyasında federal çözümler, halklar için ideal olabilir mi? Artık Türkiye'de federal bir çözüm için siyasi bir güç, bir muhatap karşınızda bulabiliyor musunuz? Mevcut hükümetin bu konudaki politikalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Mevcut yapı yetmiş yıllık kemalist, totaliter, biraz reel sosyalizmden, ama çoğunlukla da Mussolini ve Hitler'den esinlenerek kurulmuş bir üniter devlettir. Çağdaş devlet anlayışıyla hiçbir alakası yoktur. Son derece tekçi, otoriter, anti-demokratik bir temeldir ve dünyada tek kalmıştır. Bunu ben söyleyemiyorum, Başbakan'ın kendisi söylüyor; "dünyada tek sosyalist devlet bizim devlettir." Burada dile getirmek istediği aslında üniter devlet yapısıdır.

Bütün sorunların kaynağında bu devlet anlayışı vardır. Son derece şoven olan halkların kültür ve demokratik haklarını inkar eden, çok bağınaz bir bürokratik elite (askeri ve sivil) çıkar sağlamaktan başka bir değeri olmayan ve halklara çok kaybettiren, gelişmelere set çeken bir devlet oluyor. Ne kadar ağır bir bunalıma yol açtığı da günümüzdeki ekonomik krizden, sosyal tıkanmadan, hatta askeri çözümsüzlükten de daha iyi anlamaktayız. Var olan krizin ne kadar geri olduğunu herhalde bilmeyen yoktur. Biz buna çözüm istiyoruz. Bu anlamda Türkiye ile geliştirilecek federatif bir yapılanma hem mümkündür, hem de krizden çıkışın en sağlam güvencesidir. Hiç kimse federatif oluşum sağlanmadan Türkiye'de krizlerin çözüm bulacağını sanmasın. Biz bu temelde çözümsüzlüğü değil, çözümü dayatan bir hareketiz. PKK bu anlamda en demokratik, en federatif, en özgürlükçü gelişmenin kanalını teşkil etmektedir. Üniter devlet ise çözümsüzlüğün, tıkanmanın kanadını teşkil etmektedir. Avrupa, özellikle bunu görmek istemiyor. Ama doğrusu da böyledir. Bu anlamda Türkiye'deki yeni bir federatif yapılanma, Ortadoğu'daki otoriteci yapıların da aşınmasına ve geniş federal sistemlerin, örneğin bir Avrupa Birliği'ne benzer biçimlerin gelişmesine önemli katkılarda bulunabilir. Örneğin, ABD bir

federatif yapıdır. Yine Amerika Birliği, Afrika Birliği, Arap Birliği var. Bu anlamda esnek, gevşek birlikler dünyanın her tarafında giderek oluşmaktadır. Neden Ortadoğu gibi tarihi, toplumsal, kültürel değerleri son derece birbirlerine yakın olan ve birbirlerinden etkilenen halklar arasında buna benzer bir birlik oluşmasını? Araplarla, örneğin Irak somutunda olduğu gibi, yine İran'la ve esas olarak da Türkiye ile böyle bir federatif yapı geliştirerek, Ortadoğu'da bir halklar federasyonuna dönüştürülebilir.

Bizim böyle bir görüşümüz var. Ve bu görüşümüz bir gün hayatın bir gerçeği olarak da karşımıza çıkacaktır. Özellikle Türkiye'nin, bundan sonra, eğer krizden kurtulmak istiyorsa, çıkış bulmak istiyorsa böyle bir yapılanmaya kendini onaylatmaktan başka bir kurtuluş şansı yoktur. Ortadoğu halkları için de daha ileri bir aşamaya ulaşmak istiyorlarsa, böyle bir federatif bütünleşmeyi geliştirmekten başka şansları yoktur.

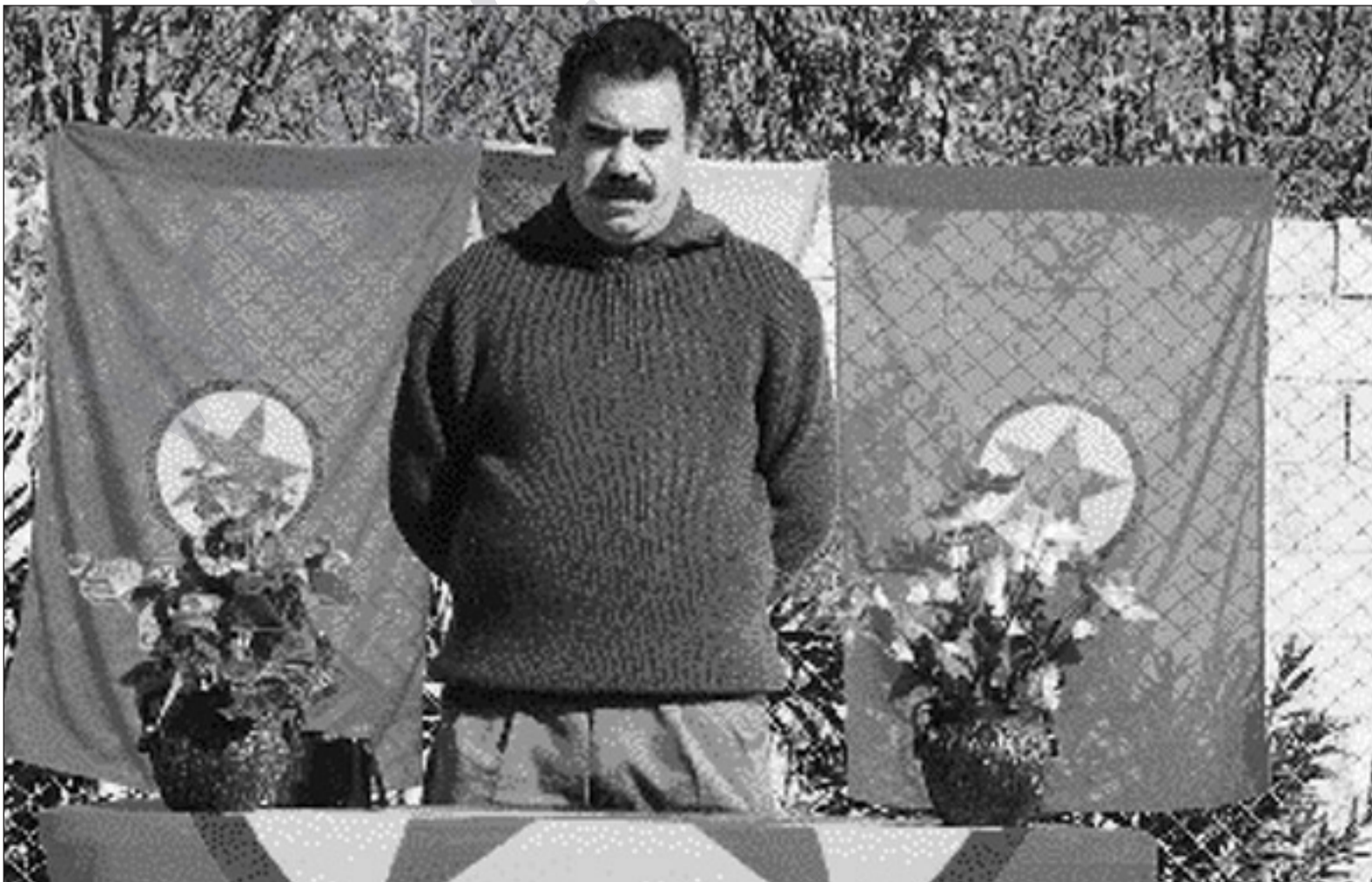
Dar devletler, bir nevi aşiret şovenizmi gibi devletlerdir ve halkların hiçbir temel ihtiyacına cevap vermezler. Bu anlamda bizim partimizin gerek Türkiye için, gerek Ortadoğu için öngördüğü halkların ileri demokrasisine, onların ekonomik-kültürel açılımlarına en uygun cevabı teşkil etmektedir. Belki, bu biraz hayal gibi gözüküyor, ama demokrasi çok gerekliyse, yine ekonomi ve çok gerekliyse, kültürel haklar çok gerekliyse, bunun gerçekleşecek biçimi; Ortadoğu halkları federasyonudur; Kürt-Türk federasyonudur.

Kurulacak bu federasyonda Türkiye çevresinde hangi güç buna aday görünüyor veya diğer bir deyişle PKK'nin siyasi çözümünü nerede görüyorsunuz? Yine Cem Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi'yle müşterek görüşleriniz var mı, varsa-yoksa hangi noktalardadır?

– Bizim anlayışımıza paralel Türkiye'de henüz güçlü bir oluşum çıkmış değildir. Üniter devlet yapısı, çok katı bir biçimde yaşatılmak isteniliyor. Hatta bize karşı savaşı yürüten ekip, üniter devlet anlayışı dışında her şeye ihanet gözüyle bakıyor. Örneğin, Özal, "federasyon da tartışılabilir" dedi diye adamı yerle bir ettiler. Özal, sırf federasyon istediği için ve bizimle (öldüğü gün) öğleden sonra görüşmelere başlayacağı için faili meçhul bir biçimde öldürüldü. Ondan sonra da, hiç kimse ağzına bir daha böylesi bir söz alamadı. Örneğin Başbakan DEP'li milletvekillerini bile hain ilan etti ve haklarında ceza verdi.

Bu, devletin özel savaş çekirdeğinin aldığı çok insafsız, vicdansız bir kararın sonucu olarak gerçekleşti. Hala bu savaşı yürüten ekip de bu devlet anlayışından vazgeçmek, Kürt kimliğini bile kabul etmek istemiyor. Hiçbir kesim, özellikle sermaye kesimi de böyle bir devleti taşımak istemiyor. Bu devleti sermaye gelişmesine çok aykırı buluyorlar.

Cem Boyner hareketi bu anlamda gerçekçi bir harekettir. Özellikle sermaye bu katı devletçi politikadan kurtulmak için (ki sermaye ayakta durmak istiyorsa, gelişmek istiyorsa, bu gereklidir) bir çıkış olarak kendini politikaya taşımak istiyor. Bu anlamda olumludur. Bir sermaye hareketi olduğu halde, bu çıkmazı siyasi yöntemle aşmak istediği için, biz olumlu buluyoruz ve bu aşamada karşı durmayacağız dedik. Hatta tutarlı olursa demokrasi konusunda destekleyebileceğimizi bile söyledik. Giderek bu yönlü gelişmeler beklenebilir. Çünkü bu devlet modeli, bu özel savaş politikaları, bugün % 150 enflasyon, yetmiş milyar dolar dış borç, bir katrilyon yine iç borç ve sosyal-siyasal yönden tam bir tıkanmanın sorumlusu olan bir rejimdir. Daha fazla süreceğini sanmıyorum, sürerse daha fazla çürütür, krizi derinleştirir. Dolayısıyla çözüm için Boyner hareketi türünden gelişmeler beklenebilir ve biz de bunlarla diyalogu aramak isteriz. Türkiye için demokrasiyi, yeniden yapı-

lanmayı birlikte gündemleştirebiliriz. Son derece esnek ve olacağız ve Türkiye'nin krizden kurtulmasına ne kadar katkıda bulunacağımızı da çok açık bir biçimde göstereceğiz yeter ki siyasi yönetime itibar edilsin, bu özel savaş politikasından vazgeçilsin.

Sayın Başkan, uluslararası platformda Amerika'nın görünürde Güneydoğu'daki savaşı sona erdirmek için siyasi çözümü felç ettiği anlaşılmaktadır. Bunun bir nedeni de planlama aşamasındaki Azerbaycan-Türkiye petrol boru hattıdır. Rusya'nın böyle bir sorunu olmadığı söyleniyor. PKK de daha önceki Kürt örgütlerinde olduğu gibi bu iki gücün ilgi alanlarında tahrip olmakla yüz yüze kalabilir mi? PKK, bu iki gücün (Amerika ve Rusya'nın) arasında diğer Kürt örgütleri gibi kullanılabilir mi?

– PKK, bağımsız iradeye büyük değer vermektedir. Politikasını da şimdiye kadar büyük güçlerin talimatlarıyla belirlemedi, buna fırsat vermedi. Tam tersine büyük güçlerin tahripkar politikalarını göz önüne getirerek kendi yapıcı politikalarını geliştirdi. Örneğin Güney'de bu devletlere bağlı (gerek Irak rejimi olsun gerek Kürt örgütleri olsun) Irak'ın tahribatına, Güney Kürdistan'ın tahribatına yol açtılar. Biz bağımsız olduğumuz için bu devletlerin (ki buna komşu sömürgeci devletler de dahildir) iradesine göre hareket etmediğimiz için, halkın temel çıkarlarını sürekli göz önüne getirerek, kendimizi politika yapan bir örgüt olarak yaklaştığımız için hep geliştik ve halkımızın desteğini sürekli tırmandırdık.

Şimdiye kadarki gelişmeler bizim bu büyük devletlerin ilişki ve çelişkilerini halkımız için daha uygun hale getireceğimizi göstermektedir.

Yine Kürdistan'ın tahribatına yol açan böl-yönet politikalarına alet olmayacağımızı göstermektedir. Tam tersine ulusal yurtsever özellikleri olan bütün güçleri de doğru yola sokabileceğimizi göstermektedir. Bunu Güney Kürdistan için de geliştireceğiz. Büyük devletlerin ve sömürgeci devletlerin birbirleriyle ilişki ve çelişkilerinin kurbanı olan ve her zaman da büyük tahribatlara yol açan Kürt işbirlikçilerinin eliyle yürütülen bu yıkım ve tahribat hareketlerine PKK izin vermeyecektir. Şimdiye kadar vermediği gibi bundan sonra da vermeyecek ve birlik politikasını, halkın kendi ülkesine biraz daha hakim olmasını ortaya koyabilecektir. Şimdiye kadarki gelişmeler olumlu yönde ve başarılı olabileceğimizi göstermiştir. Daha fazlasını da inanıyorum ki, önümüzdeki dönemde göstereceğiz.

Peki Sayın Öcalan, petrol boru hattının Güneydoğu'dan geçmesi söz konusu. Planlamalar, projeler, görüşmeler buna yönelik. Bu konuda herhangi bir tavrınız olacak mı?

– Petrol, su yolu Kürdistan'dan geçmektedir ve kaynağının çoğu da Kürdistan'dadır. En az adı geçen devletler kadar, bu yol hattı üzerinde bizim de etkinliğimiz, giderek otoritemiz gelişmektedir. Bu hatları açmak isteyen Dünya Bankası gibi, başka uluslararası ekonomik kuruluşlar yatırımlarını boşa çıkarmak istemiyorsa, bizim otoritemizi dikkate almak zorundadır. Açık söylüyorum, biz bu gelişme seviyesinde oldukça ne su meselesinin, ne petrol meselesinin tek tarafı olarak halkımızın çıkarları aleyhine kullanılmasına izin vermeyeceğiz, hatta engelleyeceğiz. Ama bizimle de görüşerek halkımızın da lehine olabilecek bazı hükümleri bu anlaşmalara, koyarlarsa uluslararası

anlaşmalara dokunmayız. Hiç kimse de bu güç de nereden çıktı, duymadık demesin ve aleyhimize de bazı kararlar almasın. Ne kendileri çok zarar görsün, ne de biz zarar görelim. Yapılması gereken en az diğer devletler kadar bizim de muhatap kabul edilmesi ve bu yolların emniyetinin nasıl sağlanacağına dair buna anlaşmalarda yer verilmesidir.

İsrail'in de son dönemlerde Ortadoğu'ya farklı bir girişi söz konusu. Bu bağlamda Türkiye-İsrail ilişkilerini nasıl değerlendirebilirsiniz? Yine İsrail'in Kürt politikasını tadminkar buluyor musunuz?

– Bu noktada ilk defa görüş belirtmeye çalışıyorum. İsrail Türkiye'yi Ortadoğu'da, demokrasi ve istikrar adası olarak göstermesi gibi bir politikayı sürekli lanse etme durumu var. Bu temelde de Amerika'yı kullanmak istiyor. Biz İsrail'in Araplarla sorunlarını çözmesine olumlu bakıyoruz. Arap-İsrail çelişkisinin çözülmesi, savaşmasından daha iyidir. Hem İsrail, hem Arap ülkelerinin mevcut tıkanma noktalarını da aşarak kalıcı bir barışa gitmeleri olumludur. Fakat haklı, taraflar açısından güvenceli bir barış olmalıdır. Yalnız İsrail'in bu konuda sırf kendisini destekliyor diye Türkiye'yi uluslararası sahada ekonomik, askeri ve siyasi olarak tüm yönleriyle desteklemesi, Kürt halkına en büyük zararı vermiştir. İsrail sanıyor ki Kürtler bunu bilmiyor veya gizli den yürüttükleri için farkında değildirler. Bu doğru değildir. İsrail, özellikle son 15 yıldır bize dayatılan bu özel savaşın arkasındaki temel destekleyici güçtür. Gizli desteklemiştir ve tek amacı da Türkiye'yi Ortadoğu dengesinde yanında tutmak içindir. Maalesef Türkiye de bu politikayı çok kötü istismar etmiştir. Dünyada bitecek bir Türkiye İsrail sayesinde bugüne kadar var olmuştur. Türkiye'nin şu anda tek desteği, İsrail'in gizli ve açık politikalarıdır. Amerika'nın bile bu kadar Türkiye'yi desteklemesi İsrail yüzündendir. Türkiye de İsrail'e; "seni İslam ülkeleri içinde destekleyen tek ülke benim" demektedir. Fakat bunun faturası Kürt halkına mal olmaktadır. Kürt halkı üzerindeki soykırım savaşı 15 yılda çok büyük mesafe aldı. İsrail, dolayısıyla onun etkilediği ABD ve hatta Avrupa ülkeleri bunu görmedi. "Türkiye yaşasın", yine "Türkiye İsrail'i desteklesin" diye, bir halkın soykırımına onay verilmemeli, izin verilmemeli! Amerika da aslında bu konuda çelişki içindedir. Bir yandan, "Kürtleri Saddam rejiminden korumaya çalışıyorum" derken, diğer yandan Saddam rejiminden yüz kat daha tehlikeli, imhacı olan politikasına da sınırsız destek göstermektedir. İsrail, sözümona yine Ortadoğu'da Arap devletlerinin kendisini imha niyetlerinden bahsederken, Kürt halkının imha olmasına her türlü desteği sağlamaktadır. Böyle ikili bir yaklaşım kesinlikle doğru değildir. Maalesef, bu konuda tehlikeli bir politika İsrail ile Türkiye arasında sürüp gitmektedir. Sanıyorum ABD ve İsrail bunun tehlikesini görmüşler ve biraz Türkiye'nin bu dizginsiz politikasından uzak durmaya, onu tümüyle ve oldukça da açık bir biçimde göstermemeye önem veriyorlar. Son zamanlarda böyle bir gelişme olduğu anlaşılıyor. Bu, çok tehlikeli bir politikadan vazgeçilmeleli veya en azından sınırlandırılmadır. Kürt halkı bu politikadan çok çekmiştir. Eğer Türkiye bu kadar şiddet politikasında ısrarlıysa, bu desteğin de belirgin bir yeri vardır.

İsrail'in Türkiye'yle ilişkileri halkımızın çok aleyhine sonuçlar vermektedir. Biz bu nedenle ileride bunun ne anlama geldiğini Amerika'ya da, İsrail'e de göstereceğiz. Haksız oldukları, çok tehlikeli, gizli bir politikayı bize dayattıkları, Türkiye'yi başımıza bela ettikleri için gereken tavrı göstereceğiz. Türkiye İsrail'i destekliyor. Bu destek karşılığında Kürt imhasını onaylamak çok tehlikelidir. Bu tehlikeli politikadan kurtulmak için, sözümona Irak Kürtleri destekleniyor. Bu da doğru değildir. Doğru bir destek, Kürtleri imha etmeyi amaçlayan Türk özel savaşının arkasındaki desteği çekmektir. Tek doğru tutum budur. Böyle olmazsa, biz ne su yollarını, ne petrol yollarını sağlıklı bir biçimde denge lehine kullandırtmayız. Bu durum Ortadoğu'daki bu devletlerin politikalarının sağlıklı olmasını, kendi çıkarlarına uygun gelişmesine fırsat vermeyecektir. Bu konuda bizim gerçekleri gördüğümüzü bunlar kabul etmeli. Biraz haklı (en azından soykırıma varmayan), biraz da demokratik-siyasi çözümü esas alan gelişmeleri desteklersinler. ABD'nin de, İsrail'in de bunu yapması

kendi çıkarlarıdır.

Sayın Öcalan, İsrail'den Balkanlara geçmek istiyoruz. PKK'nin Balkan politikası var mıdır? Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?

– PKK'nin Balkan politikası geleneksel Osmanlı politikasına, yine TC'nin tehdit politikasına karşıdır. Gerek Kıbrıs işgalinde, gerekse Yunanistan üzerindeki tehdit somuttur. Hatta son Bosna sorununda da Türkiye ağırlığını koymak istemektedir. Dolayısıyla Balkan halkları, TC'nin tahripkar politikalarından çekinmektedirler. Ben bununla, Bosna'da Sırların yürüttüğü savaşı tüm yönleriyle destekliyorum demiyorum. Ama Türkiye'nin de bu konuda Sırlar üzerinde yüzyıllardan beri bir tehlike teşkil ettiği ve fırsat bulursa bunu bir kez daha deneyeceğini belirtmek istiyorum. Bu nedenle Balkan halklarının da haklı endişeleri var. Zaten bizim üzerimizde TC'nin imha politikası vardır. Özellikle Yunan halkının, Helen kültürünün Türkiye'nin bin yıllık politikasından neler çektiğini biliyoruz. Hala Kıbrıs'ta işgal var. Ege sorunu var. Bütün bunlar bizi bazı ortak noktalarda tutum belirlemeye, görüş birliğine götürüyor, ama öyle çok gelişmiş ittifaklardan da bahsedemeyiz. Kaldı ki, biz bu konuda Türkiye'ye karşı haksız bir ittifak politikası içinde de değiliz. Halkların çıkarına olan, işgale karşı olan bir ittifakı biz dünyanın her tarafında ararız. Bu yönlü ittifakları bazı Balkan halklarıyla da aramaktayız. Bu konuda bazı adımlar da atılıyor. Yunan halkıyla son derece dostane ilişkiler içindeyiz. Bulgaristan halkıyla da ve hatta Sırp halkıyla da dostane ilişkilerimiz gelişmektedir. Ama Bosna halkına haksız bir biçimde uygulanan savaşa da karşıyız. Bir an önce haklı bir çözüm yoluna gidilmesinden yanayız.

1993 yılında PKK silah bırakacağını ilan etmişti. Fakat arkasından otuz kadar silahsız kişi öldürüldü. Defalarca sivil halkın zarar görmesini kınadığınızı ifade etmişsiniz. Fakat, buna rağmen savunmasız kadın ve çocuklar öldürülüyor. Bu çerçevede, PKK Batı ülkelerinde yaşadığı eylemlere de karşı çıktı, ama sık sık PKK üyelerinin haraç topladığı da belgelenmiş durumdadır. PKK başkalarını bu sefer verdiği sözde duracağına ilişkin nasıl ikna edebilir?

– Evet, sözünüze ben bir deyimle karşılık veriyorum; "siz kadının kızında kusur arama" gibi bir sevda içindesiniz. Yani, PKK'nin küçük bir kusuru varsa, onu temel soru olarak yöneliyorsunuz. Karşı taraf yalnız otuzüç kişi değil, bütün bir halk üzerinde amansız bir terör uyguluyor. Binlerce köy boşaltıldı. Binlerce faili meçhul cinayet işlendi. Yerinden, yurdundan edilmeyen tek bir aile kaldı mı? Onbinlerce kişi zindanda her türlü işkence altında tutulmuyor mu? Almanya'ya bile bir milyondan fazla Kürt göç ettirilmedi mi? Bunlar hangi politikanın ürünüdür? Ki onlar askerdi, hem de özel savaş ordusunun askerleriydi, silahlıydılar, bunların öldürülmesini bu kadar mesele yapıyorsunuz da, neden o günlerde yüzlerce sivil ve yine PKK'linin öldürüldüğünü görmüyorsunuz? Her gün radyo haber veriyor, "günde elli kişi ölü ele geçirdik" diye. Şimdi bunlar şiddet değil mi, terör değil mi?

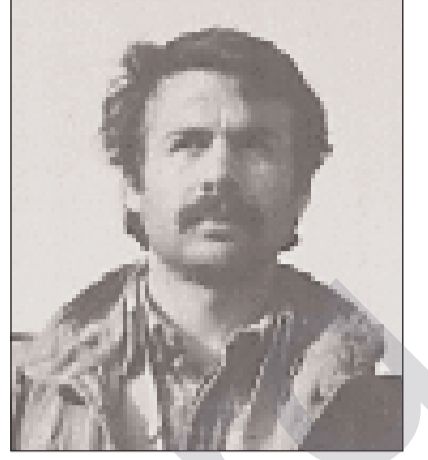
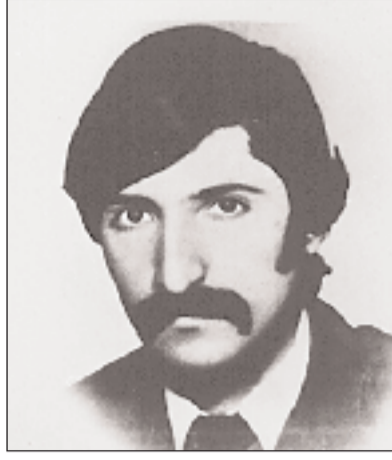
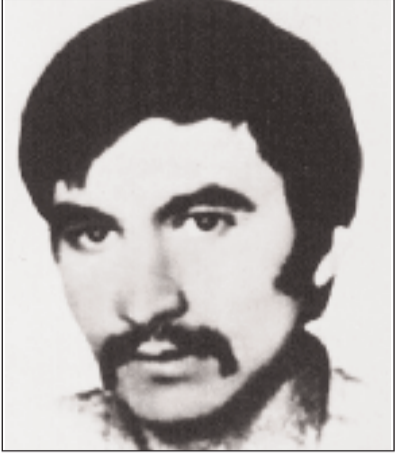
Biraz vicdanlı olmak gerekir. Avrupa'daki halkın desteği bağıştır, gönüllü olmayan tek bir bağış yoktur. Bu halk Kürdistan halkıdır, dostumuz olan Almanlar da vardır. Haddim yaptılar diye, biz haraç mı topluyoruz? Tekrar söylüyorum, yani ülke içinde dört bin yıllık yerleşim yerleri var, belki de insanlığın en eski yerleşim birimleri yerle bir edildi. Tarihten silindi. Bunları görmeyeceksiniz, bunlardan hesap sormayacaksınız da PKK ne kadar sözünde durmuyor gibi yakışsınız, haksız yaklaşımlar içinde bulunacaksınız ve bunu da bir devlet politikası olarak kendi kamuoyunuzu zehirlemek için kullanacaksınız!

Bu çirkin politikalarından ve yaklaşımlardan vazgeçilmeli. Biz her zaman söylüyoruz. Biraz demokratik taleplerimiz, ulusal kimliğimiz kabul edilsin biz bir günde bu uyguladığımız meşru savunmanın silahlı şiddet temelinde olmasına da son vereceğiz. Biz hazırız, sizin desteklediğiniz Türk devleti hazır mı? Bunu işbirliği içinde olduğunuz Türk devletine sorun. Eğer alacağınız cevap olumluysa ben hazırım, bir günde ateşkes ilan ederim.

"PKK çağdaş Kürt uluslaşmasında, ulusal dirilişinde, ulusal kurtuluşunda ve halkın iktidarlaşmasında tarihi bir kurum olarak çoktan yerini almıştır. Vazgeçtim derse de vazgeçemez. Gerçek, PKK'nin tarihi bir önderlik kurumu olarak rolünü büyük oynadığı, büyük oynamaya devam edeceği biçimindedir."

BÜYÜK AMAÇ UĞRUNA ÖLMEK

HER ZAMAN YAŞAMAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

dökmüştür. Kendisi için, kendi topraklarında dökülmeyen kan temiz bir kan değildir. Bunun için Kürt halkının düşmanları hep Kürtlerin kendileri için “döktükleri kanlardan, yiğitliklerden, kahramanlıklardan” bahsederler gerektiğinde.

Tarihi değiştirme, kötü gidişe dur demenin adı olma hedefiyle savaşıma atılan hareketler zorlu bir mücadelenin öncüsü olunması gerektiğini de bilirler. Büyük hedefe ulaşmak için büyük savaşım, büyük direniş ve kahramanlık şarttır. Böylesine ayağa kalkan halkların ilk öncüleri kendilerini feda etmekten çekinmemişlerdir. Şahadetleriyle, akıttıkları kanlarıyla tarihi değiştirmişlerdir. PKK şehitleri, böyle bir özelliğe sahip olan kahramanlardır.

Devir değişti. Kürdistan'da ölüm, yiğitlik, kahramanlık hepsi değişti. Hepsini yeniden adlandırılmakta ve PKK'de yeni tanımını bulmaktadır. “Kahramanlık, yiğitlik” kelimeleri Kürt toplumunda çok sık kullanılsa da, gerçek anlamından uzak ele alınır. Tarihten silinmekte olan ve bunu bir kader olarak kabul eden, ayağa kalkmaya veya kaldırılmaya cesaret etmeyen, her bireyinin bundan korkunç bir hastalıkmiş gibi kaçtığı bir halkı şahlandırmak, ulusal kurtuluş mücadelesine yönelmek Kürdistan'da gerçek kahramanlığın temeli olmuştur. PKK kahramanlığın, yiğitliğin düşmana karşı savaşmak belirledebileceği tüm yaşam ölçülerinin de buna göre olduğunu ortaya koymuştur. Kürdistan şehitleri bu yönüyle gerçek kahramanlığın yaratıcıları olarak tarihi yeniden yazmışlardır.

Eskiden de Kürdistan'da ölümler vardı. Ama nasıl bir ölüm? “Bu dünyadan gitti diğer dünyaya” biçiminde anlamsız, içi boş ölümler vardı. PKK bu felsefeyi reddetmiştir, değiştirmiştir. Bu yaşam felsefesinin reddiyle mücadelesine başlamıştır. Yeni bir felsefe, şehitler felsefesini yaratmıştır. PKK sadece bir ulusun doğuşunu gerçekleştiriyor, Kürt ulusuna dayatılan ölümlü durdurarak insanlığa yepyeni bir yaşama başlangıç yapma felsefesini de sunmuştur. Bu anlamıyla PKK ölümü ortadan kaldırmıştır, ölümü öldürmüştür. Ölümün yerine ölümsüzlük felsefesini yaratmıştır. Başkan APO “Biz yaşamı düşmanın dayattığı gibi ele almıyoruz. Düşmanın dayattığı faşizmdir. Yaşam olarak sunulan, esasında ölümün kendisi olan bu dayatma karşısında kişi biraz nefesini köreltmiş, böyle bir şeyi iyi bir orta sınıf yaşamına kavuşma biçiminde anlamaktadır. Böylesi bir tutum sadece faşizmin kabul görmesi demektir” diyor. PKK bu anlamda şerefi şerefsizliği, onuru onursuzluğu, namusu namussuzluğu yeniden tanımlamıştır. Tüketen, sömüren düzenin tanımlamalarıyla içleri boşaltılan bu olguların ayır edilmesini sağlamıştır. Küçük dünyaları kurtarma peşinde koşan sefil insanlıklar olma yerine, büyük, onurlu ve içine sonsuzluğun sığacağı dünyaları kurtarmayı hedefleyen savaşıncılığın ölçülerini tanıştırmıştır insanlara. Bu yüce duygu ve düşünceleri yaratma uğruna toprağa düşülmesinin ancak insanca

yaşanıldığına kanıtı olabileceği açığa çıkarılmıştır.

Hiç kimse PKK'nin şehitleri için “ölmüş-tür” diyemez. Onlar yaşayan ve yaratılanların gerçek sahipleridir. “Gerçekte ölüm nedir? Eğer seni yücelten, sana ait olan bir yolda değilsen, kesin gidersin, vurulursun. Sen de öldürürsen, vurursan, o zaman olur. Fakat diğer biçimiyle ölümün fazla bir kıymeti olmaz. Ama eğer insan büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şahadete ulaşırsa buna ölüm denilmez. Bu yaşamdır, yaşamın ta kendisidir” diyor Abdullah Öcalan yoldaş.

Şehitleri anmak; ağlamak, duygulanmak demek değildir. Bu PKK'de ve Kürdistan'da bir anlamda suçtur. Nitekim çoğu zaman yapılan da bu oluyor. Şehitlere layık olmak ancak başarılı bir mücadele vermekten, kazanmaktan ve kolay ölmekten geçmektedir. “Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktır” diyor Başkan APO. Şehitlere lafta, biçimde bağlı olunamaz. Büyük pratikle, büyük kişilikle, büyük PKK'ileşerek bağlı olunabilir. Bunun dışındaki bütün bağlılıklar gerçek dışıdır, sahtedir. Şehitlere sözde bağlı olup, onun gerektirdiği ölçülerin savaşıncısı olmamak ise “yalancı kişiliğin” bir göstergesidir.

Yaptığı bir değerlendirmede; “Bir düşünün, kimlerdi bunlar? Nasıl başladılar bu direnişe? Ki bunlar doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen PKK tarihini bilir mi; bunu bilmeyen direniş tarihini bilir mi; bunu bilmeyen asker olabilir mi; bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?” diyor Başkan APO. Gerçekten şehitlerin eksik yönleri ne kadar tamamlanıyor? Onların anısına doğru bir temelde bağlı olunabiliyor mu? Pratikler, kişilikler bu konuda ne kadar gerçekçidir? Bu sorulara doğru cevaplar verilmeden ne şehitlere, ne şehitler hareketine doğru sahip çıkılır, ne de eksiklikleri giderilerek vasiyetleri yerine getirilir.

Eğer bugün PKK ve mücadelesi uluslararasılaşmışsa, yine emperyalistler tarafından “PKK dünyanın en tehlikeli terör örgütü” olarak nitelendiriliyorsa, bu karşımızdaki güçlerin duydukları korkuyu, çekinceyi, PKK'nin ve PKK şehitlerinin de büyüklüğünü gösterir. Şehitlerimiz sadece Kürdistan'ın değil, insanlığın şehitleridir. İlk şehidimiz olan Haki KARER yoldaşın Türk oluşu PKK'nin insanlık boyutunu da içerir. Bu yönüyle de PKK şehitleri uluslararasılaşmış, dünyaya mal olmuş şehitlerdir.

İlk şehitlerin kahramanlığı, inancı, cesareti ne derece yüce olursa, haklılık ve zafere yürüyüş de o denli net, kesin ve yücedir. Partimiz PKK'nin ölçüleri, yaşam çizgisi, davaya bağlılık, inanç ve ideolojisinin büyüklüğü bu ilk şehitlerimizin şahadetleriyle biçimlenmiş ve bir temel kazanmıştır. Abdullah Öcalan yoldaş “önderlik şehitler”den bahseder. Şahadetleriyle büyük

ve hassas dönemlerin kurtarıcısı olmayı bilecek, atılımlar gerçekleştiren, davanın sürekliliğini sağlayan şehitlerdir onlar. Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ yoldaşlar önderlik şehitleridirler.

Yine hiçbir harekette veya devrimde görülmeyen diğer bir olay da, PKK'nin Kürdistan'da olduğu kadar Kürdistan toprakları dışında da onlarca şehit vermesidir. Bu yönüyle bile hedefleri, amaçları büyük olan bir hareketi PKK. Ortadoğu'da bulunan PKK şehitliği bunun abidesi durumundadır.

PKK öncülüklü devrimimiz kadın özgürlüğünün de anahtarıdır. Genel Başkanımızın pek çok değerlendirmesinde bu konu önemli bir yer tutmaktadır. PKK'deki Kürdistan kadınının kahramanca şahadetleri ve direnişleri özgürlüğe en iyi cevaptır. de görmek mümkündür. Önderliğe bağlılığın şehitleri arasında bayan şehitlerimiz de önemli bir yeri almaktadırlar. Son şehitlerimizden, Beritan, Ronahi, Berivan ve Azime yoldaşlar bunlardandır.

Yaratılan bütün değerlerin sahipleri şehitlerdir. Nedir şehitlerin değerleri? Vasiyetleri, ilkeleleri ve yaşam tarzlarıdır. Kürdistan ülkesini, Kürt insanını ve diğer her şeyi şehitler yaratıyor. Hiç kimse şehitler ve değerler üzerinde ucuz iktidar, ucuz yaşam hesapları yapamaz. Ucuz bağlılık edebiyatları hiç mi hiç yapılamaz. Şehitlerin ismini ağızlarından düşürmeyip, yaşamda onları çabuk unutmak en büyük hakarettir. Nice şehit yoldaşlarla omuz omuza kalıp, onlardan uzak kalınca düşkün özelliklerini yaşatmak sefilliğin, yaşamda ölümün temsilcisi olmaktır. Yine ucuz bağlılık eski Kürt insanının ölümlerine bağlılığı, sahip çıkması gibidir.

Şehitlerin kanla yaratıkları yeni yaşamı, değerleri mutlaka korumak gerekiyor. Bu herkesin, her Kürt bireyinin görevidir. Vatandaşlık, yurtseverlik, Kürt olmak şehitlerin yaratıkları değerlere sahip çıkmaktan, korumaktan ve geliştirmekten geçer. Başka hiçbir şekilde bağlılık yapılamaz. Her şey Kürdistan halkı için yapılıyor, onun şahsında insanlık için yapılıyor, onun için kan dökülüyor. Bu yüzden daha fazla çalışmalı, daha fazla ulusun, devletin inşasına katılmalıdır. Savaş büyüyor, büyüdükçe de değerler artıyor. Tam devletleşmeye ulaşılmaya da, “değerler, olanaklar artıyor, güçleniyoruz” diye rehavete, zafer ve iktidar sarhoşluğuna kapılmaya hiç gerek yoktur. Kim, nerede, hangi konumda olursa olsun eğer değerler üzerine, şehitler üzerine oynuyorsa, ucuz yaşam hesapları yapıyorsa ona gereken cevap en amansız bir şekilde verilmelidir.

“Şehitleri unutmak ihanettir” diyor Başkan APO. PKK, şehitleriyle yaşayan bir hareketi. Şehitler isimleri anılarak hatırlanmaz. Şehitlere ihanet etmemek ancak gerçek PKK kişiliğine ulaşmaktan geçer. Yine pratikler, kişilikler, ölçüler ne kadar tutarlıdır? Tutarlı olmayan pratikler, ölçüler, erken ölümler hepsi şehitlere hakarettir. Şehitlere değer biçmek isteyenlerin ölçüleri de büyük olmak zorundadır. Bu konuda ölçülerimiz ne kadar büyük? Ne kadar anlamlı? Ne kadar

gerçek?

Bu mücadele bugünden kazanılmak zorundadır. Yarın çok geç olabilir. Tarihi yaratan kişilikler yarattıkları altında ezilmeye izin vermemelidirler. Tarih kaybedilmek için yaratılmaz. Devrim şimdiden kazanılmazsa, özgür toplumun temelleri şimdiden atılmazsa ileride her şey kül olup gidebilir. 70 yıllık reel sosyalizm deneyimine bakalım; neden yıkıldı? Çünkü devrim en başından sağlıklı bir temelde gerçekleştirilmedi, faşizme karşı direnen, şehit düşen milyonlarca insan erken unutuldu, gerçek bağlılığın gerekleri yerine getirilmediği için devrim kaybedildi.

Bir davanın yüceliği ve ciddiyeti dökülen şehit kanlarıyla ölçülür. Şehit verilmeyen büyük davaların kazanılması mümkün olmadığı gibi değer de görmez. Savaş büyüyor, savaş büyüdükçe de şehitlerimiz daha da artacaktır. Kürdistan gibi bir ülke ancak çok bedeller verilerek kurtulabilir. Önemli olan bu noktadan sonra erken ölmektir. Artık sadece şehit düşmek yetmiyor. Hele hele erken şahadete gitmek, küçük yanlışlıklar sonucu şehit düşmek PKK'de kabul görmüyor. Aynı zamanda bir PKK'li ne zaman şehit düşeceğini de önceden hesaplamak zorundadır. Ölünmesi gereken anı bilmek bir devrimcinin devrimle tam anlamıyla bütünleşmiş olmasına bağlıdır. Şahadetini bile anlamlı ve planlı düzenlemek zorundadır. “Ölüm kendini çok kötü dayattığında veya düşman sahte bir yaşam temelinde ucuz bir kurtuluş yolunu dayattığında, bu da ihanete kadar gidecek bir yaşam yolu olduğunda ve başka çare kalmadığında, tıpkı Mazlum'da, Kemal Pir'de, Hayri'de olduğu gibi, ölümü tercih etmek dışındaki ölümler kabul görmez. Çünkü ölüm burada artık yaşamın tek şerefli sonudur” diyor Başkan APO. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler çok zor koşullarda, bir halkın imhası gerçekleştirilmeye çalışılırken, buna karşı tek silah olan yani şahadeti seçtiler. Fakat direkt düşman kuşatmasının olmadığı ortamlarda yetmez pratikler ve yanlışlıklar sonucu şehit düşmek ne tarihe, ne halka, ne de partiye bir şey kazandı. Tam tersine büyük kaybettirir. Büyük amaçlar, büyük hedefler yolunda şahadete ulaşmak ölüm değildir. Tam tersine yaşamın kendisidir. Şerefli bir ölümdür.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin her bir anı şehit kanlarıyla yaratıldı. Kürdistan'ın her bir karış toprağı bu kanla temizlenip özgürleşiyor. Ne mutlu bu vatana oğul ve kızını verene; ne mutlu özgürlük ve bağımsızlığın ölümsüz komutanlarına; ne mutlu şehitlere bağlılığına, son sözüne dek leke sürdürmeyen yoldaşlara! “İşte şehitlerimizin temelleri üzerinde Kürdistan'da yeni bir yaşam doğacak. Yeni özgür toplumda her biri bir gül gibi, hani derler ya 'Muhammed gülü' gibi dipdiri yaşayacak, kıpkızıl bir gül gibi herbiri toplumun bir köşesini süsleyecek. Onlar özgür Kürdistan'ın, vatanın çiçekleridirler” diyor başkan APO.

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ DEĞERLENDİRİYOR

PKK'NİN DİYALEKTİĞİ

sürekli mücadele ve sürekli başarmaktır

Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır, ben burada kazanıyorum. Kendimi sizin gibi asla ne yorarm, ne de çalıştırırım. Benim politika yapma tarzım, ideolojiyi iyi ele alış tarzım; insana bakış ve yönetim tarzım vardır. Benim marifetim budur.

1995 yılı umutları büyük olan, planı büyük olan, hazırlığı büyük olan, bizim için büyük bir ulusal kurtuluş yılıdır, baharıdır. 1995 yılının çok büyük çalışmasını bu geçen kış boyunca, burada yürüttük. Bu çalışmalar umudun çalışmaları, özgür yaşamdan vazgeçmemenin çalışmalarıdır. Geçen yıl, düşmanın "bitiriyoruz, son isyanı da bastırdık, bitireceğiz" dayatmasını yaptığı ve bunun için de tarihinin en güçlü baskı, şiddet, topyekün savaş yöntemlerini devreye sokarak bizi, yenilgiye götürmek istediği bir yıldır. Düşmanın hala da iddiası budur. Dikkat edilirse, bütün bunlar bizim etrafımızda cereyan ediyor. Bir yandan müthiş özgürlük umutları, özgürlük tutkuları, özgürlük çabaları, özgürlük savaşı; diğer yandan da müthiş bastırma, boşa çıkarma ve yenilgiye uğratma çabaları.

Sizler ne tarihten, ne de güncellikten anlıyorsunuz. Militan, savaşçı bunun bilinciyle, bunun sorumluluğuyla yeterince hareket etmiyor. Tamamına kendini sorumlu görmüyor, bilinçsiz bırakıyor. Bu da köleliği aşmaktır. Bunun etkilerinin çok güçlü olduğunu, dolayısıyla savaş tarzının da istediğimiz gibi gelişmemesinin temelinde bunun yattığını ortaya koyduk. Biz kış boyunca neden bu kadar kendimizi çözümledik? Bilinç ve sorumluluk sorunlarını halletmek için. Şimdi biraz daha hakimiyetle söylüyoruz ki, her şey bir yana, böyle bilinçli, sorumlu olmak bir yana. Ya onu ya bunu esas alacağız. Karıştırarak, zayıf bırakarak bu işlere girilmez. Yorgunuz da demeyeceğim, bu çabalarımızın sonuçlarını layıkıyla anlamamanızın bizde yarattığı bir öfke, bir rahatsızlık var. Yoksa çalışmaktan bıkmak, yorulmak düşünülemez. Ama buna bir türlü layık olamıyorsunuz, kendinize bile anlam veremeyişiniz asıl bizi zorlayan etkidir. Benim yaşamı karşılayışım biraz farklıdır, bunu size biraz vermek istedik. Sizin, kendinize yakıştırdığınız bu yaşam, bizim ölçülere göre, yanılığlar ve yanlışlıklarla doludur; daha fazla da düşmana yarıyor. İçinde büyük iddia büyük umut yok. Çok bencilce, bönce geçiyor.

Yanılmayı imkansızlaştıracaksın ve kazanacaksın

Kendimi özlü değerlendirdiğim de, bütün kıymeti harbiyem; bir yaşam tarzı olarak bu düzeyi yakalamam ve sürekli geliştirmemdir. Ben en büyük savaşın bu olduğunu görüyorum. Bu elde silahlar (aslında onu düşünmüyor değiliz, yapmıyor

da değiliz, nitekim belirleyici olan biziz de) fazla ilgimi çekmiyor. Asıl ilgimi çeken; bir kişiliğin kendi duruş şeklini, kendi pozisyonunu yaratmaktır, yakalayabilmektir. Bu sizde yok. Yani savaşçının kişiliği, savaşçının duruşu, savaşçının-militanın olaylara bakışı, olayları ele alış, düzenleyişi

bu işlere katılıyorsunuz. Bunu açmaya da çalıştık. Hatta "acaba ben anlatamıyorum mu, acaba anlatıklarım yeterince anlaşılır değil mi? Neden bu kadar inat ediyorlar, doğru-dürüst bir tartışmaya giremiyorlar?" dedim. Anlıyorum, eğitime biraz ihtiyaç var ama, burada gerçekten olağanüstü

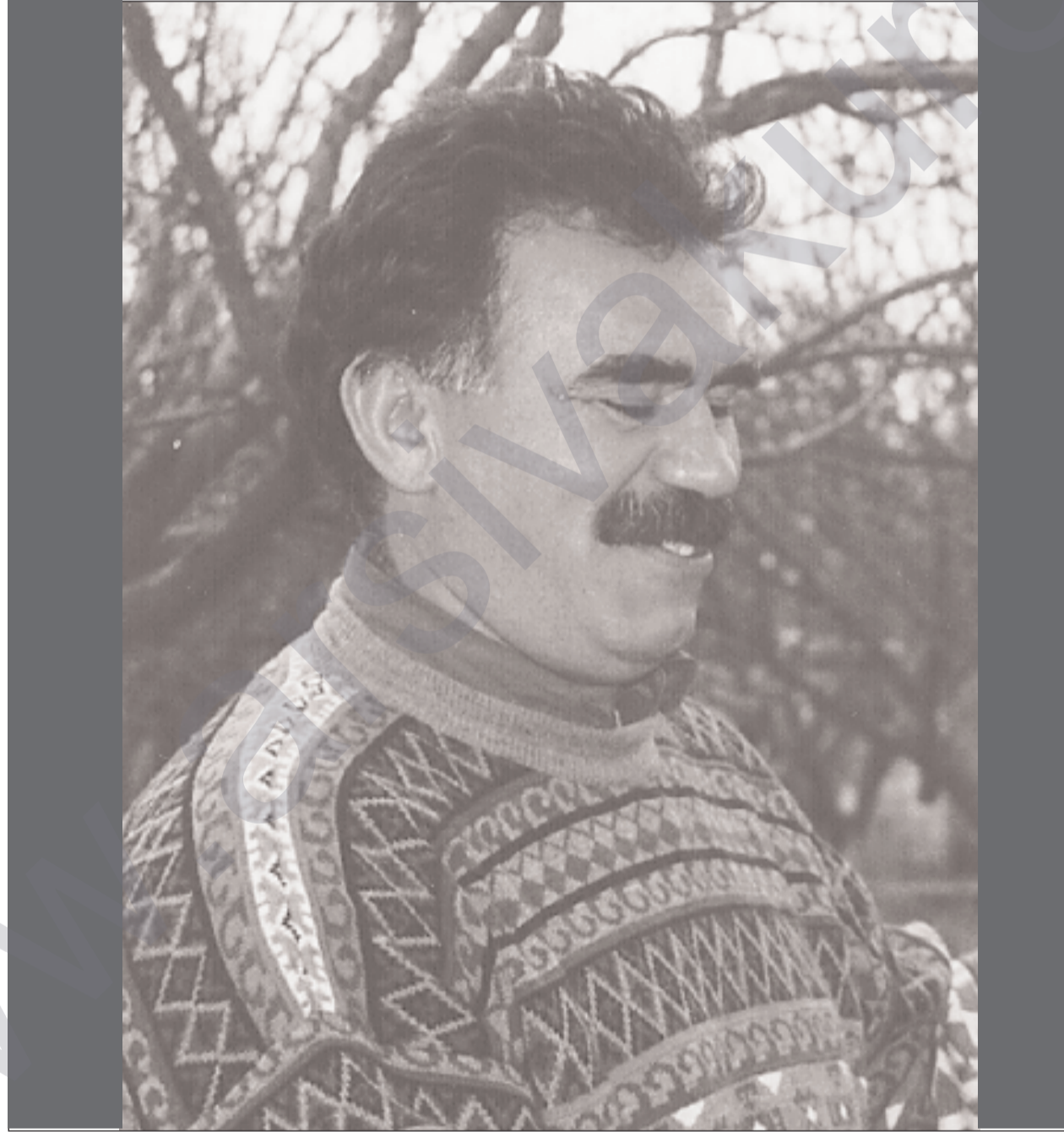
böyle fazla cevap vermemeyi de sinemize kolay oturtamayız. Hiçbir arkadaş "benim teorik gücüm fazla yok, ben bu işlerin altından kalkmam" dememelidir. Sorun o değil. Benden daha iyi yapabilirsiniz. Fakat sizi yanıltan, engelleyen, hayat şartları ve alışkanlıklarınızdır.

içine gireceğim, bir toprak parçasının, bir kaya parçasının içine gireceğim de sizin gibi hareket edeceğim; bu düşünülemez. Bazı insanlarla ilişkilerim olacak da, bunlar böyle çözümsüz, bilmem karışık, ne idüğü belirsiz kalacaklar; bu düşünülemez. Kendinizi düşünün, nereye gidiyorsunuz, hangi ilişkileri devralıyorsunuz? İkinci gün hepinizde hastalık çıkıyor, çözümsüzlük geliyor.

Bunu aşmak zorundayız. Ben çok marifetli olduğumu da söylemiyorum. Ama bu işleri yürütecek kadar da yeterliyim. İdeolojik, siyasi gerçekliğimizin dışında kendi yetersizliğiyle hareket edenler, fazlasıyla ağırlık oluşturdular. Bazıları bunu hala çok kötü dayatıyorlar. Sizi bundan alıkoymak için çok değişik yöntemlere mi başvuracağız? Hayır. En iyi yöntem iknadır, sözle anlaşmadır. Diğer yöntemler daha çok feodalizme ve burjuvaziye aittir. Feodal düzenin yöntemleri vardır. Sizler sıkça ona başvuruyorsunuz, ama ben sizin yöntemlerinizde baş vursam bu örgüt biter.

Örgüt içinde alışkanlıklarınızla yaşamak size kolay geliyor, ama hepsi bitiricidir. Her şeyden önce bu gelişmeye inanmalısınız, kesin gelişmeye ihtiyacınızın olduğuna emin olmalısınız. Sizde çok erkenden iktidar olma hastalıkları boy veriyor. Benim bile cesaret edemeyeceğim şekilde kendini iktidar sanma anlayışı sizde çok gelişmiştir. Yetersiz bilinç, olmayan pratik, bunun karikatürünü çıkarıyor ortaya. Bu da hemen hepinizi başarısız kılmıştır. Ne iktidar olmayı biliyorlar, ne iktidara varmayı biliyorlar, ama yanılığını da çok kötü yaşıyorlar. Kendilerinin bile inanamayacağı durumlarla karşı karşıya geliyorlar. En çok da kaçıyorlar. "Biz adam olamayız, biz iktidar olamayız" diyorlar. Bu tip kaçış da kesin iflah etmez. Bunu aşmak gerek. Sizin yaşamınız, aslında devrimi genel anlamıyla da kavrayamamış. Bu konuda pratik yaklaşımlar daha tehlikeli. Ama yine de içine girmişsiniz, hem de ölümüne.

Biz bunu düzeltmek istiyoruz. Hevesleriniz, göze aldığımız fedakarlıklar, cesaretler iyidir. Bayağı da sevinçli ve coşkulusunuz. Ama her zaman söylediğim gibi onun tarzı, temposu, nasılı, ifadesi, bütünüyle başarıya götürebilecek olan biçimi konusunda deli gibisiniz, bundan yoksunuz. Bu kargaşanın böyle gelişmesine, gücümüzün doğru kullanılmamasına ben mi yol açıyorum? Hayır, benim her şeyim ortadadır. Bunu bozan kimdir? Ben her zaman şunu arzuladım: Biraz seviye kazanan, ciddi askeri, siyasi sorunları tartışmaya götürüp sonuç çıkarabilecek bir topluluk yaratmak. İşte ilk çocuk topluluklarını oluştururken de çabam buydu. Çocuklarla hareket

yok. Nasıl ki köylü kazma, küre alır, gider rastgele kazmaya başlar, iş yaptığını sanarsa, sizin ki de biraz

bir eğitim verdik. Büyük tartışma gücünü sunduk. Aslında içinde fazla tartışmaya gelecek adam da yok.

Yine söylüyorum, benim bütün kıymeti-harbiyem şu: Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır.

Siyasi, askeri açıdan durumunuz komalık kişilerin, acil servislere kendinlerini taşıması gibidir. Savaş yaşamına hükmetmeyen kişi böyle hareket etmez, böyle konuşmaz, böyle yol yürümez, hele sizin gibi hiç mi hiç kelimeleri kullanmaz, sizin gibi batmaz insana.

öyledir. Silahı almışsınız omuza, nereye, nasıl vuracağınızı fazla öngörmeden, patlatıp duruyorsunuz. Şimdi benim buna da "en iyi tarzıdır, iyi yapıyorlar" demem imkansızdır. Bana göre savaşçılık daha farklı bir şeydir. Ama siz çok köylüce, çok kendinizce

Sözle mücadele yürütecek, onu gözetecek kişilik fazla yok. Bu olmadı mı pratik düzenleyiş de sağlam gelişmez.

Biz, şimdi bunun sıkıntılarını yaşıyoruz. Burada, bunu çözmeye çalıştık. Oturup ağlayacak değiliz ama,

sızdır, ben burada kazanıyorum. Kendimi sizin gibi asla ne yorarm, ne de çalıştırırım. Benim politika yapma tarzım, ideolojiyi iyi ele alış tarzım; insana bakış ve yönetim tarzım vardır. Benim marifetim budur. Sizde bu yok. Çok kötü. Ben bir topluluğun

siniz; doğru da neden bu kadar bu doğruları (ki çoğu da böyle yetersizliğe işaret ediyor) kendiniz de yaşatmadınız? Militan sıçrayış yok, birkaç militan sıçrayış olsaydı bu durumlar olmazdı. Yine yönetimde sıçrayış yok, yapıda sıçrayış yok; herkes birbirine giriyor. Bu eski Kürt çözümsüz-

mazdı. Yaşamla savaş arasındaki bağlantı budur. Yaşamı sevmek isteyenlerin; bu yaşamı çoktan yaşamaktan çıkarılanların karşısına büyük bir savaşla çıkma görevleri vardır ki yaşama saygıyı kanıtlamış olsunlar. Ben biraz böyle olduğuma inanıyorum. Ve istediğim gibi yaşamak için

Metelik değer vermem. Ben ilk eylemimi bundan kurtulmak için yaptım. Önderlik diyorsunuz. "Şöyleyiz böyleyiz" diyorsunuz. "Bizim bu önder nasıl yaşadı acaba?" diye kendinize hiç sormuyorsunuz? Ben size epey veri de sundum. İnceleyin, sizin önderiniz kendini bugüne kadar nasıl getirmiş?

leleri" nasıl kandırdı diyor. Sizler için yargısı bu. Düşmanın bütün derdi benim.

Ardımızdaki düşman canavardır, tazıdır, kartaldır

Eski arkadaşlar bizi biraz ciddiyetle anlardı. Yeni dönemin kadroları veya savaşçıları ise kendilerini dayatıyorlar. Farkında olmadan "sen bizi anla" diyorlar. Sizi anlıyorum, çözüyorum ama "daha fazla anla" diyorsunuz. Bebek gibi, meşhur bizim bebek teorisi. Abbas arkadaşta bu teoriyi daha önce söylemiştim. Önemli bir adım atacağı zaman, baktık ki yapması gereken iş yerine tali şeylerle uğraşılıyor. O zaman, aklıma geldi. "Bu altına eden bebeğe benziyor" dedim. Hem pisliyor, hem de bağıyor. Ardından teoriyi geliştirdik. Bu sizin şikayetleriniz, yetmezlikleriniz, işte böyle çınlayıp çabalayıp sonuç veremeyişinizdir. Ardından sunduğunuz yaşam savaş bekleliği. Güç yetiremiyor, gerekeni yapamıyor ve sonra ya kendini birden ölü gibi yere atıyor, ya da bol bol ağlıyor. Durumunuz böyledir. Şikayet eden, kendini düzenlemeyen, mevzilendiremeyen hep ağlıyor, hep şikayet ediyor. Böyle olmayan kaç birlik komutanı var? Kaç birlik, bölge sorumlusu-yönetimi var? İşlere hakim olan kaç kişi var? Bebek değil de nedir bunlar? Hem de mama istiyorlar. "Beni besle, beni doyur, gel pisliğimi de temizle" diyorsunuz. Bu kadar eleştiri-özeleştiri nedir? Pisliğin büyüklüğünü gösterir. Yetmezlik, yanlılık ve yanlılık, siyasi pislik, askeri pisliktir.

Yine benim bu konuda durumumu değerlendirelim. Hiç böyle eleştiri-özeleştirim yoktur. Sizinle hiç kıyaslanamaz bile. Ben en büyük eleştiri-özeleştiri çoktan yapmışım. Çok az anladığınız veya anlamaya yanaşmadığınız buradan anlaşılıyor. Ağlamayacak kim, savaş bebeği olmayacak kim? Sizin bütün bu durumlarınıza rağmen yine "bunlar hep kahraman savaşçılardır" demek zorundayım. Öyle olmazsanız da, size inanmak zorundayım. Ben inançla götürüyorum. Yani kendinizi ne kadar dayatırsanız dayatın, ben size kahraman savaşçı gerçeğini dayattım. Kahraman savaşçı olacaksınız. Bu büyük özel savaşa karşı çok az olanakla, büyük halk savaşçısı olacaksınız. Önderlik budur. Mutlaka anlamalısınız.

Beni hiç yanlış anlamaya gerek yok. Ne iyi niyetlerimi, ne inadımı, ne eğilimlerimi hiç yanlış anlamaya gerek yok. Benim her şeyim bu konuda bir savaş yetkinliğidir. Yaşamın her cephesi benim için savaştır. Öyle bir an boşa gidecek nefesim bile yok.

Belki insanlar kolay anlayamaz, kolay ulaşamaz, ama mevcut düşmana göre de başka çare yok. Bu düşünceyi bile yetersiz görüyorum. Değerli dost hocamız İsmail Beşikçi, "bu kadar hızlı düşünmek ve çok hızlı yapmak" diyordu. Bunu fark etmiş. Düşmana cevap veriyorum. Çünkü hızlı düşünüp, hızlı yapamazsan düşman ulaşır ve yok eder seni.

Bütün Kürt isyanları neden ezildi? Çünkü düşünce, davranış çok ağır, belki de yok. Düşman hızlı düşünüyor, hızlı karar veriyor. Bir de işini hızlı yürütecek tekniğe sahip. Bunu neden anlamamazlık edeceksiniz? Savaş bir hız olayıdır. Kaba bir benzetme yaparsak; bir tavşan var, bir tazı var veya bir şahin var. Yine avlayacak bir yılan var veya bir canavar

var, bir de ondan kaçmak isteyen insan var. Bunların başarılı olmaları için ne gerekli? Birinin hızının diğerini geçmesi gerekir. Bunun için kartal müthiş süzer, tazı müthiş kaçar. Bütün savaş sanatı da böyledir. Ardi-

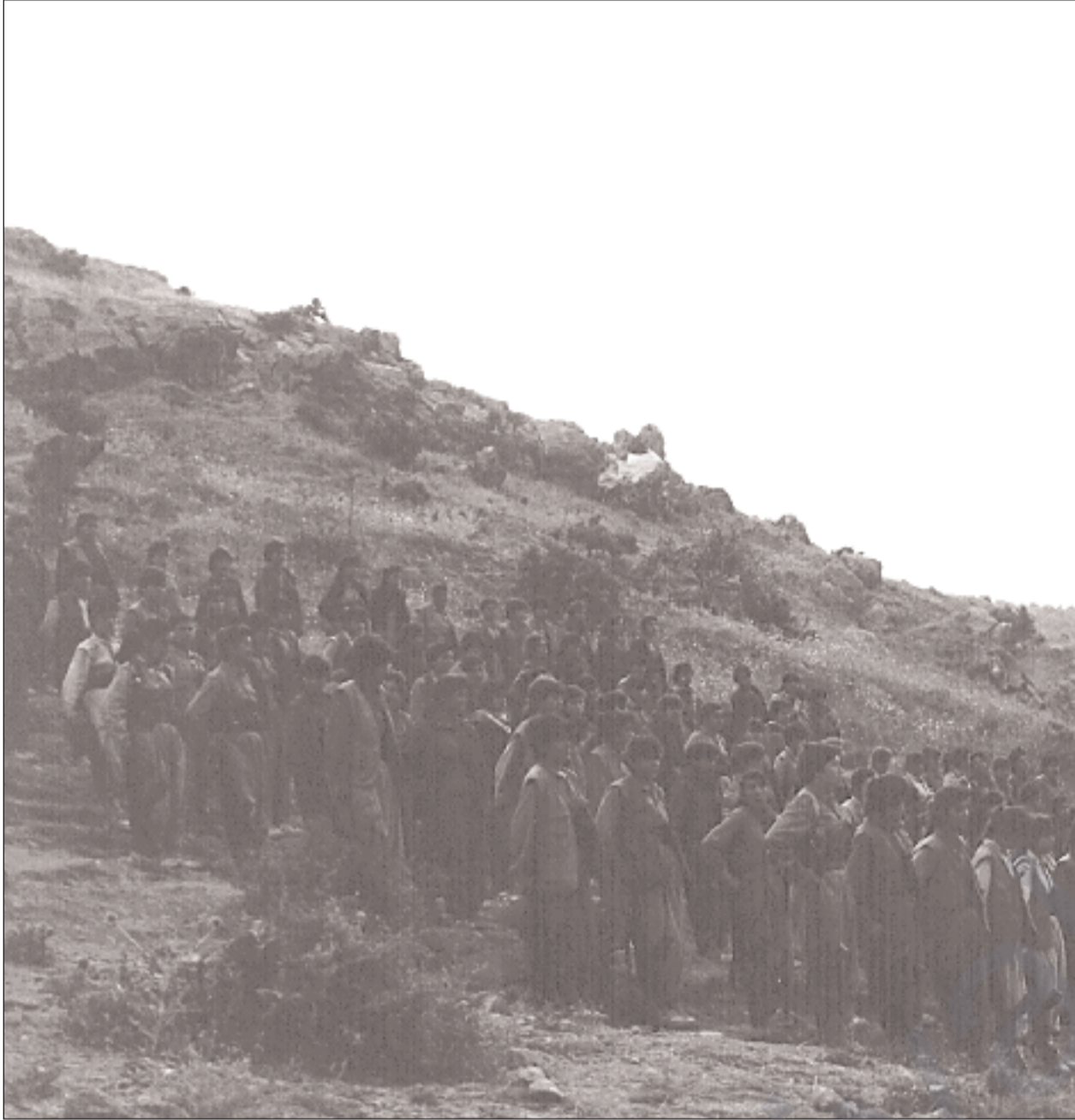
Engelleri sadece sopa, edüvar olarak görmeyin, engel anlayıştır, engel ruhtur. Engel politikasızlıktır, engel ruhu boğmaktır, engel örgütsüzlüktür, engel her türlü anlayışsızlıktır.

mızdaki düşman da canavardır, tazıdır, kartaldır. Eğer onun etkisinden kurtulmak istiyorsak hızımız onu aşmalıdır. Şimdi düşmanı zorluğa düşüren nedir? Benim hızımdır, tempomdur.

Tarhte hiç kimse böyle yapmadı ve hepsi kaybetti. Ben hızlı düşünüp hızlı yaptım ve kaybetmedim. Bu çok açık. Neden anlamayacaksınız? "Kafamız yok" diyebilirsiniz. Kafa var hem de omuzun üzerinde, iyi çalıştıracaksınız. "Yormak istemedim kendimi" diyeceksiniz. Çoğunuz "rahatlık" diyorsunuz. Ama karşıdaki düşmanın durumunu takip et, nasıl saldırıyor, kendi sömürgesi içinde nasıl düşünüyor. Sen neden düşünmeyeceksin? Düşünmezsen hangi savaşı kazanmaktan bahsedebilirsin? Kendini büyük aldatanlar, büyük aptallar, büyük yanlılığı sahipleri böyle ortaya çıkıyor. Bunları kendinize uygulayın. Düşmanın size dayattığı imhadır. "Biraz şeref, onur, kimlik, kişilik" dediniz, onu da size gösterdik. Düşman gerçekliğini inkar edemezsiniz. Düşman gerçekliğini bir tarafa iten komutan, hangi savaşçılığı yapabilir? "Düşmanı ya abarttık, ya da küçümsedik" diyorsunuz. Siz ne abarttınız, ne de küçümsediniz, düşünmediniz bile. Ufkunuza yerleştirmediniz bu düşmanı. Düşmanı bazen melek yerine koyma, bazen baba yerine koyma, bazen çok abartma, bazen de çok küçümseme var. Hepsini de yanlıştır. Düşman böyle ele alınamaz. Siz, kendinizi de anlamayı bilmiyorsunuz. Halk neden size gelmiyor? Ne kadar kaçırttınız, vurdunuz, dövdünüz, ne kadar yanlılıklar yaptınız.

Parti gücünü, binbir emekle hazırladığımız gücü de doğru ele almadınız. Canınız sıkıldı, çar-çur ettiniz. Kendinizi tanıyamadınız. Yüzde yüz çok büyük bir bağlılıkla, dikkatle ele alınması gereken değerlerimizi ne tanıdınız, ne yaşamayı ne de savaşı düzenlemeyi bildiniz. Ondan sonra da, "ben savaşçıyım, ben komutanım" dediniz. Buna kimi inandırabilirsiniz? Dikkat edin, bütün bunları niçin söylüyorum? Siz bir kördüğüm gibi kendinizi dayatıyorsunuz. "Bu savaş ancak bu kadar olur; geliştirilemez, dönüştürülemez" tarzında bir yaşam sürdürüyorsunuz. Ben buna karşıyım. Çünkü tarzınızda yüzde yüz yenilgi var, ölüm var. Ben neden size alet olayım! Ben kendimdeyim, yaşamaya çalışıyorum. Hala yenilmedim.

Kaç sefer yenilmişsiniz? Yenilmedik nereniz kaldı? Diri olan nereniz kaldı? Bu soruları size sormak gerekiyor. Yaşamın neresindediniz? Bazı cevaplar vermek istedim ama kaçıyor-sunuz. Dikkat edin! Bütün bu değerlendirmeler sizi savaş ve örgüt gerçekliğimizin esaslı noktalarına doğru yaklaştırmak içindir. Benim, insanlara saygım var. En temel hussuslarda gerçekleri anlatmazsam, saygıyı ifade edemem. Diğerleri gibi kandırabilirim.

lüğüdür veya kölelerin kendilerini düzenleyememe, karmakarışık olanların kendilerini ifade etme şeklidir. Bunu kendiniz ortaya koydunuz. Neden biriniz kalkıp da bana "sen de böylesin" diyemiyor. Dikkat edin sizi bastırıyoruz. Sanmıyorum ki, korktuğunuz için beni eleştirmiyorsunuz. Benim gücüm, yapacağınız her eleştiri çoktan karşılamıştır. Ne söylemeniz anında cevap verebilirim. Gücünüz bu anlamda yok. Her şey çok önceden düşünülmüş ve yapılmıştır. Neyi eleştireceksiniz? Eleştirilecek hiçbir şey yok. Bin defa cevap verebilirim. Hepinizi net ve rahatlıkla tatmin edebilirim. Birisi kalksın eleştirsin. Ben her zaman da teşvik ettim. Eleştiri yapacak kişi ciddi olsun, karşımda dayanabilsin; buna cevap verebilirim. Ama siz birbirinize o kadar yükleniyorsunuz, ama hiçbirinizin de sağlam

bu büyük mücadeleyi göze aldım. Bütün çabam keyfimce demeyeceğim, çünkü benim keyfim halkındır, insanlıktır. Kendime has keyfiliklerim yok. Toplumu dışlayan, halkı dışlayan en ufak bir keyfitem olmamıştır. Gücüm oranında halka bağlılık temelinde yaşamı esas aldım. Halkın önündeki engel benim önümdeki engeldir, benim önümdeki engel halkın önündeki engeldir. Bunu pratik kanıtlamıştır. Benim yaşamım kendi kimliğiyle, özgürlük tutkularıyla halkın yaşamıdır. Benim önümdeki engel, sadece ve sadece halkın önündeki düşman engeldir.

Yaşamı bu seviyeye getirmek, yaşama anlam vermek bir büyüklüktür. Böyle yaşayabilirsiniz savaşın en temel koşulunu elde etmiş olursunuz. "Nasıl yaşamalı" sorusuna cevap veremediğiniz için, "nasıl savaşmalı"

Mutlaka birkaç noktayı öğrenin, temel süreçlere, temel dönemeçlere, temel aşamalara nasıl yaklaşmış? Gerçekten öğrenmeye çalışın.

Bir önderi, sıradan, ilgi çekici bir tip gibi ele alsanız da bu böyledir. Gazeteciler, bazen de ajanlar geliyor, onların ilgisi kadar bile inceleseniz çok şey öğrenirsiniz. Nasıl yaşadığımı kim biliyor? Nasıl mücadele yaklaşımlarına sahibim, hassasiyetlerimle, planlarımla, ruhumla acaba nasılım? Hiç bunu kendinize sordunuz mu? "Hep beni anlayın" diyorsunuz. Hep partiye dayatıyorsunuz. Kör hastalıklarıyla, komalık hastalar gibi kendilerini atarlar. Siyasi, askeri açıdan durumunuz komalık kişilerin, acil servislere kendilerini taşıması gibidir. Savaş yaşamına hükmetmeyen kişi böyle hareket etmez, böyle konuşmaz, böyle yol yürümez, hele

Biz dağ halkıyız. Dağ halkının dağla diyalektik bir bağı vardır.

Ondan kopamaz. Onun gereklerine göre kalmışsa özgürdür.

Yine özgürlüğü zorluyoruz. Bu da dağın gerçeğine göre oluyor.

Yaşamı orada özgürleştirmeyi bileceksiniz. Kürt diyalektiğinin özü budur.

cevabı yok. "Yaz duvara kalsın bahara" diyerek geçiştiriyorsunuz. Bu büyük bir yanlılık ve yetmezliktir.

Benim yaşamım halkın yaşamıdır

Yaşamı seviyoruz; zaten yaşamı çok sevdiğimiz için bu çok büyük zorluklarla dolu savaşı veriyoruz. Yaşamı sevinci büyük olmasaydı, bu savaş bu kadar büyük karşılan-

orusuna da cevap veremiyorsunuz. Ondan sonra "kendimizi yere atarız" diyorsunuz. Ben bunu istemiyorum. Gidin kendinizi başka yerde atın. Ben bu savaşçılığı, daha doğrusu sizin savaşçılığınızı, taa yedi-on yaşında ailedeyken bıraktım. Siz, bana kırk yıl önceki aile içi kavgayı dayatıyorsunuz. Ben onları çözdüm, uzaklaştım. Farklı bir savaşı geliştirdim. Ne yapacağım sizin köylü tarzı, aile içi, aşiret içi yaşamınızın savaşımını?

sizin gibi hiç mi hiç kelimeleri kullanmaz, sizin gibi batmaz insana. Beni biraz ciddiye alıyorsanız anlamaya çalışmalısınız. Ben kendimi ahımşahım ilan etmiyorum. Ben bu tarzla işi buraya kadar getirdim. Ciddiye alınması gerektiği de açık. Çünkü düşman beni çok ciddiye alıyor. Varını yoğunu benim için harcıyor. PKK'den çok benim peşimde; PKK'yi bir günde avlayacağını düşünüyor hala. "Ah o çocuklar; ah o bizim kö-

Hava bulutlu, gökyüzü karanlık ve serin serin esiyor rüzgar...

20 Mart 1993, Salı

O gün fırtına iki gün aralıksız devam etmişti. Sonra güneş açtı ve gün pırıl pırıl oldu. Rüzgar da yoktu. Her taraf fırtınanın getirdiği karlardan küçük tepciklerle doluydu. Günün ilk ışıklarıyla birlikte tüm arkadaşlar çadırımızı tekrar kurmak için seferber olduk. Çadırımızın etrafını ve üstündeki karı attık. Etrafta biriken kar adeta bir kar dağımı andırıyordu. Bizler çadırımızla uğraşırken bir kısım arkadaş köye inmiş gaz getirmişlerdi. Onca soğuğa rağmen çadırımıza girmek, sobamızı yakmak ve tekrar ısınmak ne kadar güzeldi. Ne kadar mutlu olmuştum. Tekrar çadırımızı kurmak bize zafer gibi geliyordu.

Sonraki günlerde bölüğümüz köye gaz getirmeye gitti. Tüm arkadaşlardaki göreve gitme isteği müthişti. Çadırımızdan köye kadar türküler söyleyerek gittik. Köye yaklaştıkça bahar geldiğini hissettiriyordu. Gecenin karanlığında, sessizliğinde, yıldızların altında bazen donan karın üstünde, bazen de karın olmadığı yerlerde yürüyerek noktaya ulaştık. Bir taşın yanında durduk. Hemen yanımızdaki karın altında şarıl şarıl akan suyun sesi çok güzeldi. Köye gittiğimizde evin sahibi kapıyı açıp kapayınca çıkan çırt çırt sesleri çok ilgimi çekmişti. Eskiden bu sese çok sinirleniyordum. Aynı coşkuyla gazımızı köyden alıp, tekrar küçük yuvamıza döndük.

Haber gelmiş, tekrar Xan Kürkê'ye gitmemiz gerekiyordu. Artık kurtulacaktık papurlardan, onların isinden, dumanından, zaten kışı da atlatmak üzereydik. Zağrosları aşım Xan Kürkê'ye vardık mı bu kışı atlatmışız demektir. Tüm arkadaşlar hazırlık yapıyorlardı. Çantasını tamir eden arkadaşlar, sermilik yapan, raxtını tamir eden, silahını temizleyenler, Xan Kürkê'deki arkadaşlara olan özlemlerini dile getiren arkadaşlar ve pratiğe hazırlıklar bütün hızıyla sürüyordu. Hemen hemen bütün arkadaşların elinde iğne-iplik olması çadırımızı terzihaneye çevirmişti. Ben de kendime sermilik yaptım. Ayrıca yağmurluktan bir de çanta yaptım. Öncülerimiz boğazı ve yolu kontrol ettiler. Geri dönen keşifçiler yolun uygun olduğunu, hava durumuna göre gidebileceğimizi söylediler. Biz de hazırlıklarımızı hızlandırmıştık. Her an hareket edebiliirdik. Fakat yine havanın bozulmasından dolayı beklemek zorunda kaldık. Çılgın fırtına, tüm hızıyla sürüyor. Ulusal bayramımızda, özgürlük günümüzde, değil fırtına, soğuk hiçbir şey bizi çadırın içinde tutamazdı.

Newroz'u bugün kutladık. Hepimizin morali oldukça yüksek, neşeli ve coşkuluyuz. Bir kulağımız radyoda ülkedeki gelişmeleri takip ederken, diğer taraftandan da tüm yoldaşlar özgürlük bayramımıza en içten duygularla katılıp günümüzü güzelleştirmeye çalıştılar. Çok hareketli bir gece geçirdik. Tam bir Newroz gecesiydi.

Biz her zaman şehitlerimizle yaşarız. Onlardan aldığımız ruhla güçlenir ve adım adım zaferi yakalarız. Gecemize şehitler için saygı duruşuyla başladık. Her saygı duruşunda tüm şehitleri hatırlarım.

Tanıdıklarımın yüzü gözlerimin önüne gelir. Dışarıdaki fırtına sanki bize "yakın Newroz ateşinizi ben de her tarafa götüreyim" dercesine esiyordu. Hemen cevap verdik. Yakacak bir şeyimiz olmadığı için tüm lastik ayakkabılarımızı, eski yırtıklarımızı, topladık. Üzerine bir bidon gaz dökerek Newroz ateşimizi yaktık. Benzin döktükçe alevler gürleşiyor, gökyüzüne doğru yükseliyordu. Gelen fırtına yükselen Newroz ateşimizi, dağıtmak istiyordu sanki. Yakmıştık bir defa Newroz ateşimizi hiçbir şey söndüremezdi. Ateşin etrafına geçtik. Hem fırtınaya karşı set oluşturduk, hem de halay çektik. Bir taraftan halay çekerken, zifiri karanlığı aydınlatan Newroz ateşimize önceden belirlenmiş arkadaşlar mermi atarak eşlik ediyor, soğuk, dondurucu fırtınaya rağmen geceye güzellik katıyordu. Ben elimdeki fotoğraf makinasıyla o güzelim manzaraları yakalamaya çalışıyor, bu tarihi geceyi ölümsüzleştirmek istiyordum. Fırtına şiddetlendikçe şiddetleniyordu. Fırtınaya "özgürlük ateşimizi her tarafa götür" dercesine ateşimizin başından ayrıldık. Gecemize çadırda devam etmek üzere içeriye girdik. Milli türkülerimizle, birçok dilden (Arapça, Almanca) şarkılarla Newrozumuzu süsledik. Hele hele Botanlı arkadaşların bir araya gelip Botan ezgilerini okumaları gecemize daha bir renk kattı. Tam bir savaş kültürü, insanı savaş meydanlarına götürüyordu bu ezgiler. Daha sonra Dörtleri canlandırdık. Bugün zafere bir adım daha yaklaştık.

Yaşasın tüm Newroz şehitleri!

Yaşasın çağdaş Kawa Mazlum Doğan!

Yaşasın halkımızın kurtuluş günü, ulusal bayramımız Newroz!

28 Mart 1993, Pazar

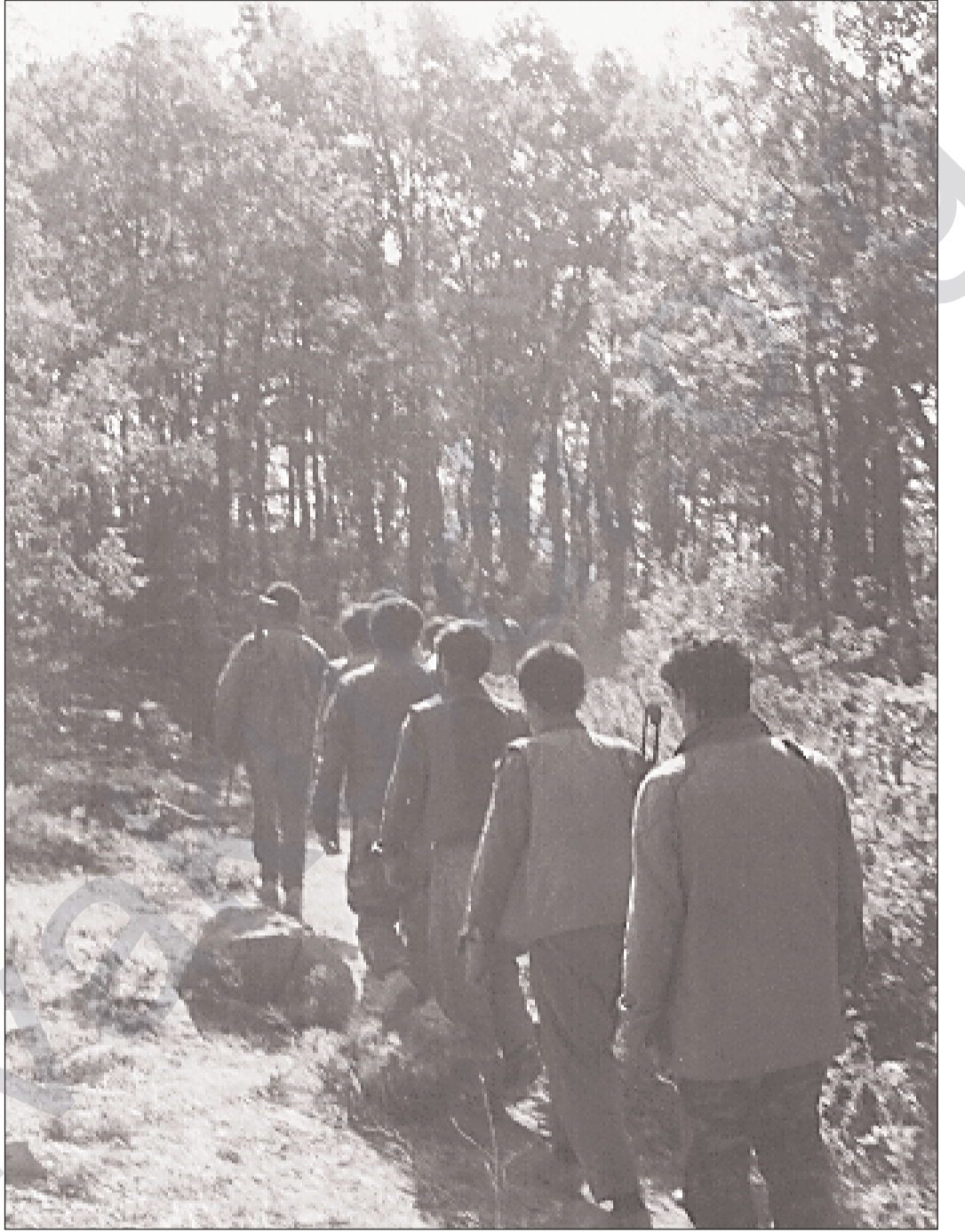
Her taraf bahar olsa, her tarafta çiçekler açsa, her tarafta sular şarıl şarıl aksa Zağroslar'da. Zağroslar'da yine kar, yine fırtına, yine dondurucu soğuk sürer gider. Zağroslar'da olursan baharın başlarında açan çiçekleri, yeni çıkan yeşillikleri, akan suları, eriyen karı göremezsin.

22 Mart sabahı boğazın açılmasıyla birlikte Xan Kürkê'ye gitmek için hazırlıklarımızı tamamladık. Taşıyacağımız yük oldukça fazlaydı. Herkese belli miktarlarda yük verildi. Tüm arkadaşlar çantalarını hazırladıktan sonra, bazıları ayaklarına naylon sardılar. Arkadaşların çoğu iki yün çorap giydiler. Çünkü yol uzun ve amansız bir kar vardı. Ayaklarımızı yakmamalıydık. Erken yatmak gerekiyordu. Saat sabahın dördünde hareket edecektik. Ama hiçbirimizin gözüne uyku girmiyordu. Bir taraftan Xan Kürkê'deki arkadaşları görme sevinci, Xan Kürkê'nin sularını görmek, diğer taraftan da papurdan ve dumandan kurtulma mutluluğu gözümüze uyku girmesini engelliyordu. Saat dörde birçok arkadaş uyanık olarak girdi. Yola çıkacağımız için son defa papurların üzerinde yapılmış sıcak bir çorba ve çay içtik.

Gece gökyüzünde parlayan yıldızların altında yol düzenimizi

aldık. Her tarafı karla örtülmüş, içinde her an yıkılır korkusuyla yaşadığımız çadırımıza, papurlara, dumana, elveda dercesine yola koyulduk. Güneş çıkmadan boğaza yaklaştık ve güneşle birlikte boğazı geçtik. Kar haddinden fazlaydı. Bir dozer gibi yarıp geçiyorduk. Omuzlarında silahları, sırtlarında çantaları öylece dağın doruklarına çıkan arkadaşları izlemek hem çok güzel, hem de yürüme zevki veriyordu insana. Yalnız biz yol aldıkça güneş daha da yakıcılaşıyordu. Bu da bizi yoruyordu. Üçgende mola verip yemek yedikten sonra tekrar yola koyulduk. Xan Kürkê'nin görüldüğü sırta geldiğimizde tüm yorgunluğumuzu, susuzluğumuzu

unutmuş, uzaktan baharın Xan Kürkê'ye geldiğini bize çağırıştıran, simsiyah yamaçlarına, dallarına, ulaşmak için daha da hızlı yürüyorduk. Yol boyunca susuz kalmıştık. Susuzluğumuzu kardan gidermeye çalışıyorduk. Bazı arkadaşlar "Bugün Zağroslar'ın karını yiye yiye bitirdik" diyorlardı. Birbirimize moral veriyorduk. Komutan arkadaş "ha gerillalar, ha Apocular yürüyün, az kaldı" diyordu. O öyle söyledikçe biz daha büyük adımlar atıyorduk. Sonra Şehit Beritan kampının üstündeki sırta geldik. Birkaç el ateş ettik fakat cevap alamadık. Tepe dimdikti. Kendimizi tepeden dola bıraktık. Arkadaşların çoğu kayıyordu. Yukarıdan kendini bırakan arkadaşlar uzun bir mesafeyi katediyorlardı. Bazı arkadaşlar da kaymayı bilmediklerinden takla ata ata aşağı iniyorlardı. Bütün arkadaşlar kardan bembeyaz olmuşlardı. Düşe düşe bata bata dola inmeyi başardık. Bu arada Şehit Beritan kampındaki arkadaşlar da yanımıza geldiler. Yorulan arkadaşların çantalarını aldılar. Kampa yaklaştıkça dolun içinde akan suyun sesi beni çıldırtıyordu. Bir an önce ulaşmak istiyordum suya. En son suya ulaştığımda dört ay doğru dürüst su görmemenin verdiği acıyla, suya sarıldım, başımı o buz gibi suya koydum. Sonra doya doya içtim. Bir daha içtim, bir daha içtim. On iki saatlik bir Zağros yürüyüşünden sonra Xan Kürkê'deki ilk kampa Şehit

Beritan'a ulaşmıştık.

Kampa yetişinceye kadar bizde hal kalmamıştı. Çadıra girer girmez gözlerim sızlamaya başladı. Bu sızı gittikçe artıyordu. Diğer arkadaşlar da aynı durumu yaşıyorlardı. Sağlıkçı arkadaş gözümüze damla damlattı. Buna rağmen gözlerimizde yaşlar durmuyordu. Koşumuz bir hastaneyi, oradaki arkadaşlar da, hastabakıcılarını andırıyorlardı. Tüm gece boyunca arkadaşların inlemeleri, sızlamaları arttı. Ve sabaha kadar sürdü. Sabah olduğunda birçok arkadaş gözlerini açamıyordu. Benim de sol gözüm kapanmış, diğer gözüm de kapanmak üzereydi. Gözlerimi açmak istediğimde var olan acı ikiye üçe katlanıyordu. Durmadan yaş akıyordu. Öğleden sonra durumu bizden iyi olan üç dört arkadaş karargaha gittiler. Ayrıca yüzümüz güneşten yanmış, dudaklarımız çatlamıştı. Bugüne kadar Zağroslar hep arkadaşların ayaklarını yakıyorlardı. Bu defa ayaklarımızın yerine yüzümüzü ve gözlerimizi yakmıştı. Gözlerimizin ağrısını iyice belirginleştikten ve tamamen kapandıktan sonra ertesi gün karargah doktoru geldi. Gözümüze ilaç koyarak, gözlerimizi bağladı. Bağlı gözlerle elimiz ayağımız birbirine dolandı. Kör insanları düşünüyordum. Onların dünyasında yaşamak hiç de kolay olmasa gerek. Bir an önce bu dünyadan kurtulmak istiyordum. Birçok arkadaş geçmiş yaşamda körlerle olan anılarını anlatıyorlardı.

Sigaramızı arkadaşlar sarıyor, yemeğimizi arkadaşlar bize yediyor, ellerimizden tutup bizleri dışarıya götürüyorlar. O halimizle hepimizin fotoğraflarını çektiler. Ertesi gün gözlerimizi açtık, biraz düzelme vardı. Sürekli damla koyuyoruz. Zor bela biraz görebiliyoruz. Körler dünyasından yavaş yavaş kurtuluyorduk. Yalnız ışık gözümüze geldiğinde eski ağrı başlıyordu. Fakat suyun başına gidip gözlerimize su vurunca hem yanan yüzümüz, hem de gözler çok rahatlıyordu. Tüm arkadaşların gözleri açılınca sabahın erken saatlerinde karargaha hareket ettik. Xan Kürkê'nin iç kısımlarına hareketimiz sonrası giriyoruz. Her taraf siyahlaşmış, kar, sırtlarda ve tepelerin başlarında vardı. Yine duru ve berrak sular akıyordu. Ben her geçtiğimiz sudan bir yudum içiyor, içimi ferahlatıyordum. Tekrar karın olmadığı patikalarda yürümek çok güzeldi. Düzenleme heyecanı bizi sarmıştı. Karargaha düzenleme için gidiyoruz. Karargaha gelinceye kadar yolda birçok arkadaş gördük. Hepsini çok özlemiştik. Karargah komutanımız H... arkadaş bizi karşıladı. Bizim gelişimize tüm arkadaşlar gibi o da çok sevindi. Biraz dinlendikten sonra düzenleme alanına geçtik. Düzenleme hakkında kısa bilgiler verildikten sonra genel düzenleme okundu. Bizim bölük dağıtıldı. Her bölgede yer alıyorlardı arkadaşlar. Yapılan bu ilk geçici düzenlemede ben Xan Kürkê'deki

atarak daha da gürleştiriyoruz. Gürleşen ateşin etrafında sırayla kendimizi kurutuyoruz. Planlamamız sonuçlanmaya doğru gidiyor. Alan için keşif grubumuzu yola çıkardık. Alana girmeden önce alanın keşfedilmesi en doğrusudur. Sabah kalktığımda titriyordum. Karşımda yanan ateşi kucaklayıp kendimi ısıtmak istiyordum. Gece çok üşümüştüm. Kendimi ısıtmak için ayaklarımı ateşe yaklaştırıyordum. Sabah kalktığımda farkında olmadan çoraplarımı yakmıştım.

Yağan yağmur her tarafı yeşillendirmişti. Karşımdaki üzüm asmaları, ceviz ağaçları yeşermeye başlamışlar bile. Tam dolun içinde boğazın karşısında konumlanmışız. Her taraf yemyeşil. Çiçekler rengarenk, sarı, kırmızı, mor, pembe çiçekler ruh veriyor, insanları bambaşka dünyalara götürüyor. Yolda yürürken bu güzelim çiçekleri, büyüyen o güzelim çimenleri, otları ezmemeye çalışıyorum. Zaten zalim düşman dağlarımızda bu güzelim çiçekler, rengarenk açmasın, çimenlerimiz yeşermesin, ağaçlarımız büyümesin diye her gün bombalamıyor

mu? Biz bu güzellikleri düşmandan korumak zorundayız. Dağlarımızı güzelleştiren bu güzelliklere bakarak mutlu olurken, rahatlarırken, onları ezmemek için taşlık alanlarda veya çiçeklerin, otların, çimenlerin olmadığı yerlerde yürümeye çalışıyorum. Hele hele güneş açtığında yeşilliklerin ortasına oturmak, uzanmak, sigara sarıp içmek ve yoldaşlarla sohbet ederken, cıvıl cıvıl öten kuş seslerine kulak vermek hem dinlendiriyor, hem de bizleri kendisine hayran ediyor. Bu manzaralar içinde tüm yorgunluğumuzu üzerimizden atıyoruz. Her ne kadar sivrisinekler bu durumumuzu kiskanıp bizi rahatsız etmek isteseler de aldırış bile etmiyoruz. Yavaş yavaş her türlü ot yenilir hale geliyor. Kendimize bu otlardan toplayıp yemek yapıyoruz. En çok da mantar, kenger, tuzık, guhreşk vb. gibi otları topluyoruz. Bu güzelim yemekleri yedikten sonra pirinci unutuyoruz. Pirinç yiye yiye pirince karşı hepimizde bir alerji oluşmuş. Bu otlar bize derman gibi geliyor. Hele hele görevler çıktığında hemen gitmek istiyorum. Görevlere giderken hem açılıyor, hem de doğadaki birçok güzelliği görebiliyorum. Bu güzellikleri gördükçe onlara sevdalanıyorum. Hele hele yorulup bir de mola verdin mi alnında akan terleri silip, o soğuk sularla bir güzel yüzünü yıkadıktan sonra kana kana su içtin mi tüm yorgunluğunu atıyorsun. Kimbilir Kürdistan'ın her dağının ayrı ayrı güzelliklerini, zenginliklerini. Şimdi düşmanın ülkemizden çıkmak istememesinin sebeplerini ve bizim yapmamız gerekenleri artık daha iyi

anlıyorum. Bu düşmana her karış topağımızın bedelini ödettirmeliyiz.

3 Mayıs 1993, Pazartesi

Dağlarımızın doruklarında günler öylesine çabuk geçiyor ki, bu günlerin nasıl geçtiğini fark edemiyorsun. 1 Mayıs'ı özgür bir şekilde dağlarımızın doruklarında büyük bir coşku ve sevinçle kutladık. 1 Mayıs'ın bizim için anlam ve önemi başka, bugünde birleşen, bugünde dayanışan proleterlerin en iyi mücadelesini biz dağlarımızın doruklarında, elimizde kleşimizle, yoldaşlarımızla birlikte okuduğumuz işçi marşlarıyla ve savaşımızla veriyoruz.

Dağlarımız gün geçtikçe öylesine güzelleşiyor ki, burada günlerin, haftaların, ayların nasıl geçtiğinin farkına bile varamıyorsun. Dağların doruklarında bir taraftan derin vadileri, vadilerin içinde bir çiçek kadar büyük ve güzel görünen ağaçlar izlerken, diğer taraftan da çok hassas olan bu döneme ne kadar kendimi hazırladığımı düşünüyordum. Çünkü kendimizi her yönüyle hazırlamak için her türlü imkan ve olanağı parti

Bazen eksikliklerini görmediğin zaman bir yoldaşın o eksikliğini belirtmesi ve bu eksikliğini gidermek için sana yardımcı olması oldukça mutlu ediyor insanı. Böylece yeni bir eksikliğini, yetmezliğini görüyorsun. Ayrıca bu eksikliğini ortadan kaldırmak için yoldaşından müthiş destek alıyorsun. Böylece bir taraftan güçlenirken diğer taraftan da, yoldaşlar arasındaki ilişkilerin samimiyetini, dürüstlüğünü daha iyi anlıyorsun. Zaten bizde yoldaş arkadaşının eksikliğini giderendir, onu güçlendirir. Biz böyle birbirimize yardımcı oldukça, birbirimize bağlılığımız, saygımız daha da artıyor. Biz eksikliklerimize yönelidikçe ve onları giderdikçe zafer bizindir.

16 Mayıs 1993, Pazar

Şehitler ülkesi, cennet bahçesi, arslanlar diyarı ülkemiz Kürdistan'ın bir parçası olan ve her geçen gün daha da güzelleşen Özgürlük Vadisi'nde görevlere gidip gelirken etrafımda diz boyu büyüyen, yeşilliklere, rengarenk çiçeklere, derelerden taşan sulara, öten

buraya yağdırmaması bu doğanın böyle güzelleşmesine neden olmuştu. Bu güzellikler insanın özgürlük tutkusunu daha da artırıyor. Canlıların gittikçe çoğalması, ağaçtan ağaca kaçan sincaplarını, sabah erkenden cıvıl cıvıl öten kuşların çoğalması insanın yaşama duygularını artırıyor, yaşamı çekici kılıyor. Bu güzelim doğada tüm halkımızın özgürce yaşaması için bir an önce düşmana yönelmek, onun sonunu getirmek gerekiyor. Biz halkımızın kurtuluşu, ülkemizin özgürlüğü için bu kahpe düşmanla savaşırken, diğer taraftan da Kürdistan'ın güzellikleriyle bir an önce halkımızın özgürce kucaklaşması için düşmana daha amansız bir şekilde yönelceğiz. Bu temelde kendimizi hazırlamalıyız.

Bütün bu güzellikler içinde arkadaşlarla gür ateşin etrafında savaş sorunlarımız hakkında tartışmak daha da bir anlam yükliyor yaşamımıza. Yine yapılan sohbetler iç açıcı ve moral verici oluyor. Zaman zaman arkadaşlarla tüm Kürdistan'ın doğası hakkında konuşuyor, her birimiz bildiğimiz güzellikleri anlatıyoruz. Boş sohbetlerden kaçınıyoruz. Yaşamımız ne kadar güzel, ne kadar mutluym, anlatamam. Gün gelir bu duygularımı en iyi şekilde anlatacağım, en iyi şekilde ifade edeceğim. Bu güzellikleri şiire dökmek istiyorum. Ama şiir yazamıyorum. Duygularımı şiirlere dökebilseydim belki çok daha mutlu olurum.

25 Mayıs 1993, Salı

Alanımızda savaş hazırlıklarımız son hızıyla sürüyor. Alanımızın birçok yerinde üslenmemizi tamamladık. Gücümüz gruplara ayrılarak alanda üslenme çalışmalarını yaptı. Hemen hemen her stratejik tepeye hem erzak, hem cephaneye yerleştiriyoruz. Bu temelde hazırlıklarımızı tamamlarsak alanda olası bir savaşta gerillaya çok rahat geçebiliriz. Eğer gerilla savaşını doğru yürütürsek, düşman hem büyük darbeler yiyecek, hem de dayanamayıp geri çekilecek. Sürekli hareketliydik. Önümüze verilen görevleri yapmaya çalıştık. Sürekli hareketli olmak ne kadar güzel. Hareketsizlik ölüm gibi geliyor insana. Canımı sıkıyor, her zaman hareket halinde olmak istiyorum. Her yeri gezmek, her yeri tanımak ve her yer için savaşmak istiyorum.

Düşmanın operasyonları gittikçe yoğunlaşıyor. Amed başta olmak üzere düşman gerillalara ve halkımıza yönelimlerini artırmış. Tek taraflı ateşkes ilan etmemize rağmen düşman hiçbir olumlu adım atmazken, bize ve halkımıza yönelimlerini de artırmıştır. Eğer düşmanın bu yönelimleri böyle devam ederse, Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi, bizler kesinlikle savunma hakkımızı kullanacağız. Bu defa ona öyle bir karşılık vereceğiz ki, onu Kürdistan'da boğacağız. Tüm güçlerimiz Başkan'ın talimatlarını hazır bir şekilde bekliyorlar. Hepsi oldukça güçlendiler. Güçlerimiz hiçbir zaman kendilerini bu kadar donatmamışlar ve hazırlanmamışlardı. Bundan sonra tek taraflı ateşkesin daha fazla devam etmesinin pek fazla anlamı kalmadı. Ateşkes kendisine atfedilen rolü oynadı. Bu ateşkesle Parti Önderliği'nin manevra kabiliyeti ortaya çıkıyor, düşmanını ne kadar gafil avladığını gösteriyor. Düşmanın Kürdistan'daki ve uluslararası alandaki siyasi üstünlüğü elimize geçti. Siyasi alanda saldırı fırsatı elimize geçti. Partimiz ortaya çıkan bu sonuçları en iyi şekilde değerlendirecektir. Askeri çözümde ısrarlı olan düşman ateşkes karşılık vermeyerek bir kez daha tarihi bir hata yaptı. Askeri olarak da çok güçlendik.

Birçok açığımızı kapattık. Birçok yerde savaş hazırlıklarımızı tamamladık. Bundan sonra geliştireceğimiz askeri eylemlerimizle Kürdistan'da düşmanı silip süpüreceğiz. Ateşkes süreci bize her türlü hazırlık imkanını verdi. Eğer pratikte bu imkanları iyi değerlendirirsek, 1993 yılını zaferle kapatacağımız kesindir.

6 Haziran 1993, Pazar

Haziranların benim için anlamı bir başkadır. 2 Haziran'da bir yaşıma bastım. Doğum günüm 2 Haziran. Geçen sene bugün partiye katıldım. İzmir'de yurtseverlerin evinde kaldığım süre içinde halkın yaklaşımı, bize verdiği değer, daha dağa gelmeden önce bize moral gücü olmuş ve halkımız için daha kararlı bir şekilde savaşma ruhu, azmi yaratmıştı bende. İlk iki gün evinde kaldığımız Mardinli yetmiş yaşlarındaki yaşlı ninenin yurduna olan özlemi ve bu özlemin ateşleriyle yanıp tutuştuğunu, yine bizimle konuşurken beklentilerini dile getiriyor, Kürdistan'ı ve çektikleri zorlukları anlatıyordu. O bana girdiği açlık grevini anlattıkça, polislerle olan kavgasını dile getirdikçe, ondaki vatan özlemini gördükçe bir an önce savaş ortamına girip halkımızın istemlerine cevap vermek istiyordum. Bu yurtsever aileleri gördükçe kendi kendime bu insanlara layık olacağım diyordum.

Yurtsever Mardin kitleleri içinde on gün kaldım. Hepsindeki mücadele azmi, yurtseverlikleri, partiye bağlılıkları, güvenleri beni duygulandırıyor. Onlardan ayrılalı bir yıl oldu. Onların her geçen gün daha aktif mücadeleye katıldıklarına inanıyorum. Ben de halka, yurtseverlere ve yaşlı nineye layık olmak için daha çok çaba harcıyorum.

Son zamanlarda manga şeklinde hareket ediyoruz. Bazen değişik yerlere gidiyoruz, hemen hemen tüm alanı geziyoruz. Xan Kürkê'de her şey bütün güzelliğiyle devam ediyor. Bir yürüyüşten sonra dinlenmek için konaklama yeri seçip, odun toplamak, koyu bir çay yapıp içmek, tüm yorgunluğu insanın üzerinden atıyor. Her şey burada çok güzel. Güzel olmayan tek şey sivrisinekler, her taraf sivrisinek dolu. Dinlenmemize izin vermiyorlar. Sürekli rahatsız ediyorlar. Önlem almaya çalışıyoruz. Üst üste sigara dumanıyla onları uzaklaştırılmaya çalışıyoruz. Kefeyi başımıza sıkıca sarıyoruz. Ateş yakıp duman çıkarıyoruz, ama hiçbir fayda etmiyor, yine sivrisinek ısıyor. Her yerimizden kanlar akıtıyorlar. Yürürken, ter içinde dik bir tepeye çıkarken bazen üç dört sivrisineğin boğazımıza kaçtığı oluyor. Orada sinir sistemlerim bozuluyor, deli oluyorum. Keşke bu yaratıklar büyük olsalar da onlarla kavga edip, onlardan boğazımıza kaçmanın intikamını alsam diyordum.

Havanın sıcak ve güzel olması bize banyo yapma imkanı veriyor. Uzun bir yürüyüşten sonra ter içindeyken üstündeki elbiseyle birlikte suyun içine dalıp banyo yapma, hem çok pratik, hem de çok zevkli. Düşman bu günlerde operasyonlarına devam ediyor. Arkadaşlar da cevap vermektен geri kalmıyorlar. Alanımızda da yavaş yavaş düşmana karşılık veriyoruz. Bu da bize moral veriyor.

Yeniden doğmak, bütün bu güzellikler içinde bir yaşıma basmak ve bu güzellikler içinde büyümek çok güzel. Yaşasın bizi ölüm uykusundan uyandıran, bize yeniden yaşama şansı veren, yaşama kazandıran Ulusal Önderimiz Başkan APO!

ŞEHİTLERİMİZ

Kürt ve Kürdistan için kazanılan her şeydir

Karanlığın ve düşkünlüğün alabildiğine yaygınlaştığı bir ülkede öncü, herhangi bir ülkeden çok daha yüksek niteliklere sahip olmak ve çok daha kahramanca bir yaşam sergilemek zorundadır. O halde son derece gerçekçi olmak ve bu gerçeklere uygun olarak düşünüp karar vermekten başka bir çare yoktur. PKK'yi anlamak isteyen her güç ve kişi, bu gerçeği doğru ve derinliğine kavramak zorundadır.

Tohumun toprağa henüz yeni serpiştiği bir dönemde, yüreğinde PKK ateşiyle şehit düşen ilk kahramanlarımızın destanı tüm Kürdistan'da bir sevda biçiminde yankılanmıştır. **Haki'nin, Halil'in, Delil'in** toprağa düşüşü, her halkın ve kanıtlanmış devrimci her ideolojik ve politik akımın direnişinde görülen bir kutsallığı dile getirmektedir. Bu büyük direniş şehitleri PKK'nin temellerini, özgürlük uğruna feda ettikleri değerli yaşamları ile atmışlardır.

Direnış şehitlerinin her biri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun bir gereğidir. Anılarının gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz. Gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin ellerinde dalgalanan bayrakları haline getirilmesi, öncünün direnişinin milyonların direnişine dönüştürülmesidir.

Direnış şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri, partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılacak ve hayata geçirilmek zorundadır. Bugün partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır.

Savaşı geliştirenler hayatlarını ortaya koyuyorlar. İnançlarını

ortaya koyuyorlar, özlemlerini ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşıyorlar. Bize düşen onlara sadık kalmak, bunlara devrimci anlam verebilmek, iyi sözcü olmaktır.

Şehitlerin mesajlarından çıkan sonuç nedir? Tamamlayın! Peki neyi tamamlayın? "Bu dayanılmaz koşullardaki yaşamı, yaşanılır hale getirin! Faşist baskıya karşı koyun, azaltın veya ortadan kaldırın. Bilgisizlik var, giderin. Parti zayıf, güçlendirin. Faşizmin tek yönlü, korkusuz yürüyüşünü durdurun!" İşte çıkarılacak en büyük sonuç budur. Şehitleri anmaya evet, ama doğru anmaya...

Eğer biz yaşamı alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yeniden yaratmak ve devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak; bu amaçların içinde en değerli varlığın ve de gerçek

yaşayanların şehitler olduğunu kabul edeceğiz.

Hiç kimse PKK'nin şehitlerini hisahipsiz göremez. Onlara yalancı, yetersiz yaklaşım içinde olamaz. Belki biz her birisi için iyi bir makber kuramadık. Belki iyi türküler söyleyemedik, iyi şiirler yazamadık, hatta cenazelerinin nerede olduğunu bile tespit edemedik. Ama en iyi karşılık olarak PKK'de hemen herkesi bu şehitler partisinin bir elemanı haline getirerek görevimizi yaptığımızı inanıyoruz.

Büyüklüğü, olgunluğu, Balçakgönüllülüğü yerinde ve zamanında yaşayabileceksiniz; bu size güç verecektir. Sizler de şehitlere layık olmakla partiye ve halka güç vereceksiniz. Böyle olursa, bu acılar bizi daha da güçlendirir. Sizler böyle olursanız, PKK daha fazla kazanır.

Ağır borçlarla gidilen şahadetlere son vermeliyiz. Çoğunuz gencecik, doğru-dürüst hiçbir borç ödemedi, hatta kendinize gereken saygınlığı bile göstermeden gidiyorsunuz. Bu şahadet kabul edilmemelidir. Bu şahadete artık "dur" diyoruz. Kabul edilebilir şahadetlerin sınırlarını çok çok aşıyorsunuz.

Duygusal, zayıf olma biçiminde değil de, bugünü yaşamınızın bir dönemeci haline getirmeye, büyük yüreğe ve büyük Kürdistan yurtseverliğine, PKK'nin büyük militanlığına ulaşmaya, belki aylarca, hatta yıllarca sağlayabileceğiniz mesafeyi bugünün ertesinde sağlamaya yönelmeyi esas alacaksınız. Ve her zamankinden daha fazla büyümüş, tek vücut olmuş olacağız. Şehitler bizde gerçekten yaşamı sürdürüyorlar. Biz onların ayrılmaz bir parçasıyız ve onlara gereken değeri vereceğiz.